

— ❁ od autorky trilogie This Man ❁ —

Jodi Ellen Malpasová

*Jedna noc
Zaslíbená*

SEXY, EMOCIONÁLNÍ, FASCINUJÍCÍ A TAJEMNÉ.

TOTALLY BOOKED

Jedna noc – Zaslíbená

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jodi Ellen Malpasová
Jedna noc – Zaslíbená – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

— ❁ — od autorky trilogie This Man ❁ —

Jodi Ellen Malpasová

*Jedna noc
Zaslíbená*

SEXY, EMOCIONÁLNÍ, FASCINUJÍCÍ A TAJEMNÉ

Jodi Ellen Malpasová

*Jedna noc
Zaslíbená*

Pro moji asistentku, Siobhan.

Všichni ji znáte jako Strážkyni všech důležitých věcí.

Já ji znám jako svou malou sestru.

Poděkování

Už je to rok, co jsem naposledy psala poděkování. Bylo to do *Přiznání*, posledního dílu trilogie *This Man*, a já si vzpomínám na ten obrovský tlak, abych dovedla Jesseho a Avu k napjatému, ale uspokojivému konci. A celou tu dobu jsem měla v hlavě jednu myšlenku...

Co budu vlastně psát dál?

Nápad na *Jednu noc* se objevil zničehonic. Livy a M. byli na světě, a zatímco jsem psala jejich příběh, zaplavovala mě vlna naprostého nadšení i strachu. Jesse „The Lord“ Ward se snažil nazout do velkých bot, a jak můj nový příběh postupoval, měla jsem neodbytný pocit, že bych s ním mohla dosáhnout stejného úspěchu, jako se mi to povedlo se sérií *This Man*. Pak si moje agentka, Andrea Barzviová, přečetla první díl a měla naprosto stejný názor, stejně jako Beth de Guzmanová z Grand Central Publishing a Genevieve Peggová z Orion Books.

A já začala cítit nadšení z nového příběhu.

Obrovské díky patří mému báječnému právníkovi, Matthewovi Savaremu, který je mi skálopevnou oporou v mém světě. Prý bych ho neměla mít ráda. Všichni klienti své právníky přece nenávidí. Ale já tě mám příliš ráda na to, abych tě nenáviděla!

Dále bych chtěla poděkovat Andree Barzviové z Empire Literary. Udělalas daleko víc, než co obnášejí povinnosti vyplývající ze vztahu

agenta a jeho klienta. Jsem ti moc vděčná za všechno, co jsi pro mě pracovně i osobně udělala.

Poděkování patří také Beth de Guzmanové, Leah Hultenschmidtové a celému úžasnému týmu v Grand Central Publishing. Jsem tak ráda, že jsem do toho mohla jít znovu s vámi! Díky, že věříte v mou práci a podporujete tohle nové dobrodružství.

Také chci věnovat díky Genevieve Peggové, Lauře Gerrardové a všem báječným lidem v Orion Books. Jsem ráda součástí tak pohodového a pozorného britského nakladatelství. Na zdraví!

A takhle bych mohla pokračovat dál a dál. Mám tady kolem sebe v Británii i za Atlantikem skvělý tým a všichni jste pro mě nenahraditelní. Do jedného.

Ale musím vyslovit ještě jedno velké díky, a to patří mojí matce a sestře. Matka, ač v důchodu, začala vést JEM, a sestra odešla z práce a vrhla se do organizování mého chaotického života. Nadevše si cením našich pondělních setkání na „ředitelství JEM“ a nadevše si cením i vás. Díky, že jste přijaly mou novou kariéru a podporujete ji.

A mnohem větší díky bych ráda věnovala svému otci – opravdovému chlapovi, který poslal své tři holky do velkého světa s požehnáním a neutuchající podporou. Zeptejte se kohokoliv, a všichni vám řeknou, že je to jeden z nejmilejších mužů, jaké potkali. Mají pravdu. Velký Pat je jediný na světě a jsou jenom dva lidé, kteří mají to štěstí, že mu mohou říkat „tati“. Každý den jsem vděčná za to, že jsem jedním z nich.

Stvořila jsem další svět plný divoké vášně, oslepující náruživosti a všepohlcující lásky. Brečela jsem kvůli němu, smála se i ječela z plných plic. Miluju ho stejně jako ten v knize *This Man* a doufám, že vy budete také.

Vaše Jodi

Prolog

Zavolal si jí k sobě. Bylo jí jasné, že na to přišel – měl oči a uši všude, ale to jí nijak neodradilo od úmyslného porušování jeho příkazů. Všechno to bylo součástí plánu, jak dostat, co chtěla.

Klopýtala ztemnělou chodbou londýnského klubu směrem k jeho kanceláři a sotva si uvědomovala svoji hloupost. Jistou roli v tom sehrálo odhodlání a přemíra alkoholu. Měla doma milující rodinu, lidi, kteří se k ní chovali, jako kdyby byla poklad, a milovali ji, dávali jí pocit, že někam patří a je pro ně nepostradatelná. Hluboko uvnitř věděla, že nemá žádný důvod odhalovat svoje tělo i duši tomuhle zpuštělému a zkaženému podsvětí. Ale stejně to dnes večer znova udělala. A zítra to udělá zase.

Když došla ke dveřím jeho kanceláře, žaludek se jí zhoupl; její alkoholem omámený mozek sotva fungoval, aby dokázala zvednout ruku a zít za kliku. S lehkým škytnutím a dalším klopýtnutím na směšně vysokých jehlových podpatcích vpadla do Williamovy kanceláře.

Byl to pohledný čtyřicátník, s hustými, na spáncích prošedivělými vlasy, což jim dodávalo distingovaný vzhled, který se hodil k jeho obvyklým elegantním oblekům. Měl ostře řezanou čelist, ale přátelský úsměv, když se ho zrovna rozhodl někomu věnovat, což se ovšem nestávalo příliš často. Jeho klienti ho nespatriili nikdy. William dával

přednost tvrdému vystupování, ze kterého se všem mužům v jeho přítomnosti třásla kolena. Ale když mluvil se svými dívkami, vždycky mu jiskřilo v očích a ve tváři měl něžný a povzbudivý výraz. Nechápala to a ani se o to nepokoušela. Jen prostě věděla, že ho potřebuje. A velmi dobře si uvědomovala, že i William si k ní vybudoval jisté pouto. Onu slabost využívala proti němu. Tvrdé srdce obchodníka bylo vůči všem jeho dívkám slabé, ale vůči ní nemělo sílu vůbec žádnou.

Když se vpotácela dovnitř, William vzhlédl, zvedl ruku a přerušil řeč, kterou vedl vysoký a seriózně vypadající člověk stojící naproti stolu. Jedno z jeho pravidel bylo vždycky zaklepat a počkat na vyzvání vstoupit. Nikdy ho nedodržovala a William jí za to nikdy nenadával. „Později to dořešíme,“ propustil svého společníka, jenž okamžitě a bez protestů odešel a tiše za sebou zavřel dveře.

William vstal, a zatímco obcházel svůj obrovský pracovní stůl, zapnul si sako. Dokonce i v tom alkoholovém oparu dokázala naprosto jasně rozeznat v jeho tváři starost. A taky lehké podráždění. Opatrně se k ní blížil, jako by se bál, že uteče, a jemně ji uchopil za loket. Usadil ji do jednoho z kožených křesel naproti stolu, pak si nalil skotskou, jí podal vodu s ledem a znovu se posadil.

V přítomnosti tohoto mocného muže se necítila vyděšená, dokonce ani v tak zranitelném stavu. Kupodivu si vždycky připadala v bezpečí. Udělal by pro svoje dívky cokoli, včetně kastrace všech, kteří by překročili hranici. Měl přesně stanovená pravidla a žádný muž se zdravým rozumem by se je neodvážil porušit. Stálo by ho to víc než jen vlastní život. Viděla následky takového jednání a nebylo to nic pěkného.

„Říkal jsem ti, že už ne,“ řekl William. Snažil se, aby to neznělo našťavaně, ale dosáhl jen toho, že v jeho tónu zazněl soucit.

„Jestli pro mě nikoho nemáš, najdu si ho sama,“ zamumlala. Opilost dodávala její drobné postavě kuráž. Odhodila kabelku na stůl, ale William její nedostatek respektu ignoroval a posunul ji zpátky k ní.

„Potřebuješ peníze? Dám ti jich, kolik budeš chtít. Nechci tě tady už vidět.“

„To nezáleží na tobě,“ odsekla neohroženě a zatraceně dobře věděla, co dělá. Jeho rty sevřené do tenké linky a tmavnoucí šedé oči jí napověděly, že měla úspěch. Tlačila na něj.

„Je ti sedmnáct. Máš před sebou celý život.“ Postavil se, obešel stůl a opřel se před ní o hranu pracovní desky. „Lhala jsi mi o svém věku, porušila jsi všechna možná pravidla a teď mi bráníš, abych ti dal život zase do pořádku.“ Popadl ji za bradu a zvedl její vzdorovitou tvář k sobě. „Nevážíš si mě, a co je ještě horší, ani sebe.“

Na tohle neměla žádnou odpověď. Lhala mu a podvedla ho, jen aby se k němu dostala blíž. „Je mi to líto,“ zamumlala tiše, vykroutila se z jeho sevření a pořádně se napila vody. Netušila, co jiného říct, a i kdyby našla slova, nikdy by to nestačilo. Věděla, že city, které k ní chová, můžou poskrvnit respekt, jež si v tomhle podsvětí vysloužil, a její odmítání, aby napravil její situaci – tu, za kterou se cítil zodpovědný –, mohlo jeho pověst poškodit ještě mnohem víc.

Klekl si před ní a položil jí velké dlaně na odhalená stehna. „Který z mých klientů porušil pravidla tentokrát?“

Pokrčila rameny, nechtěla mu říct jméno chlapa, kterého nalákala do postele. Věděla, že William všem přikázal, aby se jí ani nedotkli. Podvedla ho stejně jako Williama. „Na tom nesejde.“ Chtěla, aby začal nad jejím nedostatkem úcty zuřit, ale zůstal chladný.

„Tady nenajdeš to, co hledáš.“ William se cítil jako parchant, když vypustil z pusu ta strohá slova. Bylo mu jasné, o co jí jde. „Nemůžu se o tebe postarat,“ řekl tiše a stáhl jí dolů lem krátkých šatů.

„Já vím,“ zašeptala.

Dlouze a unaveně se nadechl. Věděl, že nepatří do jeho světa. A netušil, jestli do něj ještě vůbec patří *on*. Nikdy nepřipustil, aby soucit ovlivňoval jeho obchody, a nikdy se nepouštěl do situací, které mohly zničit jeho pověst. Až tohle mladé ženské stvoření zadupalo do země všechno, k čemu se hlásil. Ty její safírové oči. Nikdy nedovolil sentimentu, aby se stavěl do cesty obchodu – nemohl si to dovolit –, ale tentokrát selhal.

Zvedl ruku, aby ji pohladil po porcelánově jemné tváři, a beznadějí v jejích očích mu pronikla do zkamenělého srdce. „Pomoz mi udělat, co je správné. Ty sem ke mně nepatříš,“ řekl.

Přikývla a William vydechl úlevou. Tahle dívka byla příliš krásná a příliš lehkovážná – nebezpečná kombinace. Brzy zjistí, že se dostala do pěkných problémů. Byl rozčilený sám na sebe, že to dopustil, bez ohledu na její intriky.

O své dívky se staral, respektoval je a zajistil, aby je respektovali i jeho hosté. Vždycky ostržím zrakem sledoval a hledal cokoli, co by je mohlo přivést do nebezpečí, duševně *i* fyzicky.

Věděl, co mají v úmyslu, ještě než to udělaly. Jenom ona mu proklouzla. Tahle jediná ho převezla. Ale nedokázal ji z toho obviňovat. Dával to za vinu sobě. Nechal se až příliš rozptýlit krásou téhle mladé ženy – krásou, kterou si bude navždy pamatovat.

Znova ji pošle pryč a tentokrát se ujistí, aby se nevrátila. Na téhle mu záleželo až moc, než aby si ji nechal. A to ho v jeho temné duši bolestně páliło.

KAPITOLA PRVNÍ

O tom, jak připravit dokonalej šálek kávy, by se dalo vyprávět. A ještě víc by se dalo vyprávět o tom, jak připravit dokonalej šálek kávy na jedný z těch mašin, co vypadaj jako raketoplán. Právě na jednu takovou zírám. Strávila jsem celý dny sledováním svý kolegyně Sylvie, která ten úkol zvládá levou zadní a zároveň si u toho stíhá i povídat, už si připravuje další hrnek a natukává objednávku do pokladny. Jenže jak se zdá, já dokážu jedině totálně podělat jak kafe, *tak* místo kolem kávovaru.

S tichou nadávkou cpu do tý filtrovací věci kávu a ona mi vyklouzne a mletý kafe se rozsype úplně všude. „Ne, ne, ne,“ mumlám si pod nos a vytahuju z přední kapsy zástěry utěrku. Je celá hnědá, mrtvá připomínka milionu jinejch případů, kdy jsem dneska po sobě utírala binec.

„Chceš, abych to vzala za tebe?“ vloudí se ke mně Sylviin pobavenej hlas, a mně poklesnou ramena. Nemá to cenu. Nezáleží na tom, kolikrát to zkusím, vždycky skončím ve stejný bryndě. Tenhle stroj, složitej jako raketoplán, a já nejsme kamarádi.

Dramaticky si povzdechnu, otočím se a podám Sylvii rukojet toho velkýho kovovýho tentononcu. „Omlouvám se. Ta mašina mě nenávidí.“

Zvedne světle růžový rty v laskavém úsměvu, a jak zavrtí hlavou, její lesklý černý mikádo se rozvlní. Má úctyhodnou trpělivost. „Ono to přijde. Co kdybys zašla uklidit sedmičku?“

Rychle vycouvám, popadnu ták a zamířím k nedávno opuštěnému stolu v naději, že to tím odčiním. „On mě vyhodí,“ přemítám nahlas a skládám špinavý nádobí na ták. Pracuju tady teprve čtyři dny, ale když mě Del najímal, tvrdil, že by mi to mělo trvat jen pár hodin, než si s tím přístrojem, co zabírá celej zadní pult, poradím. První den byl příšernejší a řekla bych, že Del si to myslel taky.

„Ne, nevyhodí.“ Sylvie pustí kávovar a bistro naplní zvuk páry syčící z trysky na pěnu. „Má tě rád!“ zavolá hlasitěji, popadne hrnek, pak ták, lžičku, ubrousek a čokoládovou posypku a všechno to zvládne pravou rukou, zatímco v tý druhý s lehkostí míchá napěněný mlíko v konvičce.

Usměju se, utřu stůl, popadnu ták s nádobím a vrátím se zpátky do kuchyně. Del mě znal ani ne týden a už tvrdil, že jsem skrz naskrz dobrák. Moje babička říká to samý, ale dodává, že bych z toho měla radši brzo vyrůst, protože svět a lidi v něm nejsou vždycky jenom milí a laskaví.

Odložím ták a začnu nakládat myčku. „Jsi v pořádku, Livy?“

Otočím se za chraplavým hlasem Paula, našeho kuchaře. „Mám se skvěle. A ty?“

„Perfektně.“ Pokračuje v mytí hrnců a jako vždycky si u toho píská.

Dál strkám talíře do myčky a pomyslím si, že bych se měla daleko líp, kdybych nenechala tu mašinu vyhrát. „Mám udělat ještě něco, než vypadnu?“ ptám se Sylvie, která se protlačí lítačkama do kuchyně. Nesnáším, jak všechny ty věci zvládá tak snadno a rychle, od toho zatracenýho kávovaru až po skládání hrnků, aniž by se na ně dívala.

„Ne.“ Otočí se a otře si ruce do zástěry. „Můžeš jít. Uvidíme se zítra.“

„Díky.“ Já si tu svoji sundám a pověším ji na věšák. „Měj se, Paule.“

„Hezký večer, Livy,“ zavolá a zamává mi nad hlavou naběračkou. Propletu se mezi stolama, vyklouznu dveřma do zadní uličky a okamžitě mě zmáčí déšť. „Báječný.“ Směju se, schovám si hlavu pod dřívou bundu a rozběhnu se.

Kličkuju mezi kalužema a konversky nemaj žádnou šanci udržet moje nohy v suchu. Jak utíkám směrem k autobusový zastávce, čvachtaj při každým kroku.

Vyběhnu schody do našeho domu, vrazím do dveří a opřu se o ně zády, abych popadla dech.

„Livy?“ Babiččin hlas rozjasní moji provlhlou náladu. „Livy, jsi to ty?“

„Jsem to já!“ Pověším mokrou bundu na věšák a skopnu nacucaný konversky. Pak se vydám dlouhou chodbou dozadu do kuchyně. Najdu babču, jak se hrbí nad sporákem a míchá obrovské hrnce čehosi – bezpochyby polívky.

„Tady jsi!“ Pustí vařečku a kolíbá se ke mně. Na jednaosmdesát je opravdu dost čiperná a pořád jí to neskutečně myslí. „Jsi promočená až na kost!“

„Není to tak hrozný,“ ujišťuju ji a prohrábnu si vlasy, zatímco mě přejíždí pohledem od hlavy až k patě a oči se jí zastaví na mým plochým bříse, kde se mi vyhrnulo tričko.

„Potřebuješ přibrat.“

Zvednu oči v sloup, ale neodmlouvám. „Hlady šilhám.“

Úsměv, který zjemní její vráscitou tvář, mě přiměje taky k jednomu, a ona mě obejme a pohládí po zádech.

„Cos dneska dělala, babi?“ ptám se.

Pustí mě a ukáže k jídelnímu stolu: „Sednout.“

Okamžitě ji poslechnu a zvednu nachystanou lžici. „Takže?“

Otočí se a zamračí se na mě. „Co takže?“

„Dneska. Cos dělala?“ pobízím ji.

„Ale!“ mávne po mně utěrkou. „Nic moc. Byla jsem nakupovat a upekla jsem ti tvůj nejoblíbenější mrkvový koláč.“ Ukáže přes kuchyň na druhou linku, kde chladne na mřížce koláč. Ale není mrkvovej.

„Udělalas mrkvovej koláč?“ ptám se, když se vrací, aby nandala do dvou misek polívku.

„Ano. Už jsem řekla, Livy. Udělala jsem ten, co máš nejradši.“

„Ale já mám nejradši citronovej, babi. To přece víš.“

Nezaváhá, přinese dvě misky ke stolu a položí je. „Ano, vím. A proto jsem ti upekla citronový koláč.“

Znovu střelím očima na druhou stranu kuchyně, jen abych zkontrolovala, že se nepletu. „Babčo, tohle vypadá skrz naskrz jako ananasovej koláč.“

Dosedne na židli a podívá se na mě, jako bych to byla *já*, kdo ztrácí rozum. „To proto, že to *je* skrz naskrz ananasový koláč.“ Ponoří lžici do misky a ochutná trochu koriandrový polívky a pak sáhne po čerstvě upečeným chlebu. „Udělala jsem tvůj nejoblíbenější.“

Je zmatená a já taky. Po těch posledních pár vteřinách našeho rozhovoru nemám ponětí, jakej koláč to vlastně upekla, a je mi to fuk. Podívám se na svoji milovanou babičku a pozoruju ji při jídle. Vypadá

v pořádku a ani trochu zmateně. Tak takhle to začíná? Nakloním se dopředu. „Babi, cítíš se dobře?“ dělám si starosti.

Zrozesměje se. „Tahám tě za fusekli, Livy!“

„Babi!“ sjezu ji a okamžitě se cítím líp. „Tohle bys neměla dělat.“

„Ještě mám všech pět pohromadě.“ Mávne lžící k mé misce. „Pusť se do té polívky a pověz mi, jak ses dneska měla.“

Dramaticky svěším ramena, vzdychnu a míchám polívku. „Nedokážu si poradit s tím kávovarem, což je problém, protože devadesát procent zákazníků nějaký kafe chce.“

„Však ty to zvládneš,“ řekne přesvědčeně, jako by byla na tu ztracenou věc nějaký odborník.

„Tím si nejsem tak jistá. Del si mě nenechá, jen abych uklízela stoly.“

„No, a mimo ten kávovar, líbilo se ti tam?“

Usměju se. „Jo, docela jo.“

„To je dobře. Nemůžeš se navždycky starat jenom o mě. Tak mladá holka jako ty by si měla užívat, ne hlídat svoji babičku.“ Obezřetně mě sleduje. „A já stejně hlídat nepotřebuju.“

„Já se o tebe starám ráda,“ namítnu tiše a obrním se před obvyklou přednáškou. Mohly bychom se o tomhle hádat až do smrti, a pořád spolu nebudeme souhlasit. Je křehká, ne fyzicky, ale psychicky, bez ohledu na to, jak moc tvrdí, že je v pohodě. Nadechne se. Bojím se nejhoršího. „Livy, já neodejdu na zelené pastviny Boží, dokud nevidím, že ses dala dohromady, a to se nestane, pokud budeš trávit všechnen svůj čas tím, že kolem mě budeš běhat jako kvočna. Utíká mi čas, tak trochu pohni tím svým hubeným zadkem.“

Trhnu sebou. „Už jsem ti to říkala. Jsem šťastná.“

„Šťastná, když se schováváš před světem, který ti toho má tolik co nabídnout?“ zeptá se vážně. „Začni žít, Olivie. Věř mi, čas ti to spočí-

tá. Než si to uvědomíš, budeš mít umělé zuby a neodvážíš se zakašlat nebo kýchnout, aby ses nepočúrala.“

„Babi!“ zaskočí mi kousek chleba, ale ona si vůbec nedělá legraci. Vypadá smrtelně vážně, ostatně jako vždycky během těchhle rozhovorů.

„Zkušenosti,“ řekne s povzdechem. „Vylez z té nory. Popadni cokoliv, co ti život hodí do cesty. Ty nejsi tvoje matka, Oliv-“

„Babčo,“ varuju ji.

Viditelně se sesune v židli. Víím, že ji to frustruje, ale já jsem šťastná tak, jak jsem. Je mi dvacet čtyři, od narození žiju se svou babičkou, a hned po střední jsem to použila jako výmluvu, že musím zůstat doma, abych na ni mohla dohlídnout. Ale zatímco já jsem s tím byla spokojená, ona ne. „Olivie, já už jsem se dál pohnula. A ty to musíš udělat taky. Nikdy bych tě nechtěla držet takhle na jednom místě.“

Usměju se, protože nevím, co říct. Ona si to neuvědomuje, ale já brzdu potřebuju. Jsem koneckonců dcera své matky.

„Livy, udělej babičce radost. Obuj si lodičky, vyraz ven a užívej si.“

Teď jsem to já, kdo se choulí v židli. Ona s tím prostě nepřestane. „Babi, do lodiček bys mě musela dostat násilím.“ Bolí mě nohy, jen na to pomyslím.

„Kolikery tyhle tenisky vlastně máš?“ zeptá se, namaže mi máslem další chleba a podá mi ho.

„Dvanáctery,“ odpovím a ani trochu se za to nestydím. „Každý v jiný barvě.“ A v sobotu mám v plánu koupit si ještě i žlutý. Beru si chleba, zakousnu se do něj a s plnou pusou se usměju. Znechuceně si odfrkne.

„No, tak si alespoň vyraz ven a pobav se. Gregory tě pořád zve. Proč někdy těch jeho neustálých nabídek nevyužiješ?“

„Nepiju.“ A přeju si, aby s tímhle přestala. „A Gregory mě bude tahat jenom po gay barech,“ řeknu jí a zvednu obočí. Mýmu nejlepšímu kamarádovi prošlo postelí tolik chlapů, že by to stačilo pro nás oba.

„Jakýkoliv bar je lepší než žádný. Mohlo by se ti to líbit.“ Natáhne se, setře mi z pusy pár drobků a pak mě něžně pohladí po tváři. Víím, co se chystá říct. „Je až děsivé, jak jsi jí podobná.“

„Já víím.“ Položím ruku na její dlaň a přidržím ji na místě, zatímco mlčky vzpomíná. Nepamatuju si matku moc dobře, ale viděla jsem důkaz – jsem jako přes kopírák. Dokonce i blond vlasy mi podivně stejně spadají přes ramena a vytvářejí dojem, že jich mám na svoje drobný tělo až moc, než aby je uneslo. Jsou neuvěřitelně těžký a chovají se rozumně, jenom když jsou nahrubo usušený ručníkem a ponechaný vlastnímu osudu. A moje obrovský, tmavě modrý oči, stejný jako babiččiny i matčiny, mají schopnost zrcadlit všechno, co se mi odehrává v hlavě. Lidi říkají, že jsou jako dva safíry. Nemám ten pocit. Make-up považuju za zábavu, ne nezbytnost, takže ho mám vždycky na své pěkný pleti jen minimum.

Když jsem jí dopřála dost času na vzpomínky, položila jsem jí ruku zpátky vedle její misky. „Jez, babi,“ zašeptám a pokračuju se svou vlastní porcí.

Ted, když jsem ji přitáhla zpátky do reality, znova popadne lžící, ale zůstává zamlklá. Nikdy se přes ten lehkovážnej životní styl mé matky nedostala – životní styl, kterej babičce její dceru ukradl. Už je to osmnáct let, a moje matka jí pořád strašně chybí. Mně ne. Jak by vám mohl chybět někdo, koho jste sotva znali? Ale sledovat, jak babička pokaždý znova sklouzne do těch smutnejch myšlenek, je pro mě úplně stejně bolestivý.

Jo, o tom, jak připravit dokonalej šálek kávy, by se rozhodně dalo vyprávět. Znova zírám na ten stroj, ale dneska se usmívám. Zvládla jsem to – správná dávka pěny, hladký jako hedvábí, lehký poprašek kakaa na pěně ve tvaru dokonalýho srdíčka. Jenom je škoda, že jsem to já, kdo ji pije, a ne nějakej spokojenej zákazník.

„Dobry?“ Sylvie se na mě s nadějí dívá.

Udělám hm, polknu a hrnek položím. „Kávovar a já jsme teď kamarádi.“

„Jo!“ vyjekne a prudce mě obejmě. Směju se a následuju ji v jejím nadšení, když si přes její rameno všimnu, jak se rozltnou dveře do bistra.

„Myslím, že polední blázinec je na spadnutí,“ řeknu a vyvlíknu se z jejího sevření. „Tohohle vyřídím já.“

„Ó, jak jsme najednou plní sebedůvěry,“ zasměje se Sylvie a uhne, abych se dostala k pultu. Jak se kolem ní protáhnu k chlapovi, kterej právě přišel, zářivě se na mě usměje.

„Co vám můžu nabídnout?“ ptám se a chystám si tužku, abych si mohla zapsat jeho objednávku, ale když neodpoví, zvednu pohled a zjistím, že si mě důvěrně prohlíží. Začnu se nervózně ošívát, tohle se mi vůbec nelíbí. Znova najdu hlasivky. „Pane?“

Lehce vykulí oči. „Ech, cappuccino, prosím. S sebou.“

„Jistě.“ Vrhnu se do práce a nechám pana Vykulenýho, ať se sebere. Místo toho se přesunu ke svému novému nejlepšímu kamarádovi, nacpu tu věčičku s rukojetí a úspěšně ji upevním do držáku – až sem jde všechno dobře.

„A to je důvod, proč tě Del nevyhodí,“ zašeptá mi najednou Sylvie přes rameno, až z toho málem nadskočím.

„Nech toho,“ řeknu, vytáhnu kelímek z držáku, postavím ho pod filtr a pak zmáčknu to správný tlačítko.

„Dívá se na tebe.“

„Sylvie, přestaň!“

„Dej mu svoje číslo.“

„Ne!“ vyhrknu až moc nahlas a rychle se ohlídnu přes rameno. Zírá na mě. „Nemám zájem.“

„Je roztomilej,“ usoudí Sylvie a já s ní musím souhlasit. Rozhodně je roztomilej, ale já rozhodně nemám zájem.

„Nemám na vztah čas.“ Což není tak úplně pravda. Tohle je moje první práce a předtím jsem strávila většinu svého dospělého života péčí o babičku. Teď už si ale nejsem jistá, jestli opravdu tu péči potřebuje, nebo jestli je to prostě jen moje výmluva.

Sylvie pokrčí ramenama a nechá mě, abych dokončila svoje druhý kolo s tou mašinou. Dodělám kávu a usmívám se, když přidávám mlíko do kelímku, pak ho posypu a nasadím víčko. Jsem na sebe až příliš pyšná a v mém výrazu tváře je to znát. Otočím se, abych to cappuccino podala panu Vykulenýmu. „Dvě libry osmdesát, prosím.“ Chci ho položit před něj, ale zastaví mě, bere si kelímek z mé ruky a schválně se mě dotkne.

„Díky,“ řekne a tím jediným tichým slovem si k sobě přitáhne můj pohled.

„Není zač.“ Pomalu odtáhnu ruku a vezmu si od něj desetilibrovku. „Ještě vám vrátím zpátky.“

„Drobné si nechte.“ Lehce zavrtí hlavou a znova si pořádně prohlédne moji tvář. „Ale nevadilo by mi vzít si vaše telefonní číslo.“

Slyším, jak se Sylvie vzadu u stolu směje. „Je mi líto, ale někoho mám.“ Vrazím jeho bankovku do kasy a rychle vyndám drobný nazpět, podám mu je a ignoruju Sylviino znechucený odfrknutí.

„Jistěže máte.“ Zlehka se zasměje a vypadá zahanbeně. „Jsem hlupák.“
Usměju se ve snaze, aby se necítil tak trapně. „To je v pohodě.“

„Já obvykle ženy, které právě potkám, o číslo nežádám,“ vysvětluje.
„Takhle vlezlý normálně nejsem.“

„Vždyť se tolik nestalo.“ Teď je trapně i mně a v duchu si přeju, aby konečně vypadnul, než hodím ten kelímek s kafem Sylvii na hlavu. Cítím, jak na mě šokovaně zírá. Začínám přerovnávat ubrousky, cokoliv, jenom když mě to dostane z té nepříjemný situace. Tomu chlapovi, kterej se vynoří za ním a vypadá, že spěchá, bych nejradši vrazila pusou. „Mám tu dalšího zákazníka,“ ukážu přes rameno pana Vykulenýho k uštvaně vyhlížejícímu byznysmenovi.

„Ach ano! Omlouvám se.“ Ustoupí a s díky popadne svůj kelímek.
„Na shledanou.“

„Sbohem.“ Zvednu ruku a pak přesunu pozornost k dalšímu zákazníkovi. „Co byste rád, pane?“

„Latté, bez cukru, a hodťe sebou.“ Sotva se na mě podívá, přijme hovor na mobilu a odchází od pultu ke křesílku, kam odloží aktovku.

Jen napůl si uvědomuju, že pan Vykulenej odchází. Mnohem víc totiž vnímám dusot Sylviiných těžkých bot, jak ke mně pochodují, zatímco se znova peru s kávovarem. „Nemůžu uvěřit, žes ho odbyla!“ zašeptá ostře. „Byl báječnej.“

Rychle připravuju svoje třetí dokonalý kafe a nevěnuju jí takovou pozornost, jakou zasluhuje. „Byl v pohodě,“ odpovím nenuceně.

„V pohodě?“

„Jo, byl v pohodě.“

Nedívám se na ni, ale vím, že právě zvedla oči v sloup. „Neuvěřitelný,“ zamumlá a odejde. Její smyslnej zadek se pohupuje ze strany na stranu do rytmu s mikádem.

Znovu se triumfálně usmívám, když připravím svoje třetí dokonalý kafe, a úsměv mi z tváře nezmizí, ani když mi ten uštvanej byznysmen vrazí do ruky tři libry, sebere kelímeček a odkráčí, aniž by alespoň poděkoval.

Celej zbytek dne se nohama sotva dotýkám země. Lítám do kuchyně a z kuchyně, utírám nekonečný množství stolů a připravuju desítky dokonalých kafi. V pauzách zvládnu dokonce zkontrolovat babču, která mi pokaždý vynadá, že jsem taková stíhačka.

Jak se blíží pátá, svalím se do jednoho z hnědejších kožených gaučů, otevřu si plechovku koly a doufám, že mě ten kofein a cukr proberou zpátky k životu. Jsem hotová.

„Livy, jdu jenom vynést smetí,“ zavolá Sylvie a vytahuje černej pytel z jednoho odpadkového koše. „Je ti dobře?“

„Úžasně.“ Zvednu plechovku a opřu si hlavu vzadu o gauč. Odolávám nutkání zavřít oči a místo toho se soustředím na světla na stropě. Nemůžu se dočkat, až si lehnu do postele. Bolí mě nohy a zoufale potřebuju sprchu.

„Pracuje tu někdo, nebo je to samoobsluha?“

Když zazní ten netrpělivej, ale sametovej hlas, vyskočím z gauče a spěchám, abych obsloužila nového zákazníka. „Promiňte!“

Běžím k pultu, praštím se bokem o roh pracovní desky a potlačím chuť zaječet nadávku. „Co pro vás můžu udělat?“ ptám se, třu si bok a konečně zvednu pohled.

Zapotácím se zpátky. A zajíknu se. Jeho pronikavý modrý oči se mi propalujou pod kůži a hluboko do těla. Uhnu pohledem a prohlídnu si jeho rozepnutý sako, vestu, bleděmodrou košili a kravatu, temně zarostlou čelist, a dokonce i to, jak má jen tak pootevřený rty. Pak znovu najdu ty oči. Mají tu nejostřejší modrou, jakou jsem kdy viděla,

a provrtávají se přímo skrze mě s patrnou stopou zvědavosti. Předemnou stojí definice dokonalosti a nutí mě užasle zírat.

„Vždycky zákaznicky tak důkladně zkoumáte?“ nakloní hlavu ke straně a tázavě vyklene dokonalý obočí.

„Čím vám posloužím?“ vydechnu a zamávám na něj bločkem.

„Dvojitě americano, dva cukry, dolít jen do poloviny.“ Slova mu plynou z úst, jenže já je neslyším. Vidím je. Odezírám mu ze rtů každý slovo a zapisuju si to, zatímco oči upírám na pusu. Než mi dojde, co se děje, propiska mi sjede z papíru a já si čmárám po prstech. Zamračeně se podívám dolů.

„Haló?“ Jeho hlas zní znovu netrpělivě a přiměje mě zvednout oči. Dovolím si o krok ustoupit a podruhý si prohlídnu jeho tvář. Jsem v šoku. Ne z toho, jak je neuvěřitelně krásnej, ale protože jsem přišla o všechny tělesný funkce vyjma zraku. Ten funguje výborně a zdá se, že se od jeho bezchybnosti nemůže odtrhnout. Z omámení mě nevyruší dokonce ani to, když položí dlaně na pult a nakloní se dopředu, přičemž mu pramen rozčuchanejších tmavejších vlasů spadne neohroženě do čela. „Způsobil jsem vám nepříjemnosti?“ zeptá se. Opět jenom odezírám.

„Co pro vás můžu udělat?“ vydechnu ještě jednou a znovu zamávám bločkem.

Kývne dolů k mé propisce. „Už jste se mě ptala. Moji objednávku máte na ruce.“

Podívám se dolů a spatřím inkoust přes celý prsty, ale nedává mi to žádnéj smysl, dokonce ani když k nim přiložím bloček v místě, kde mi z něj sjela propiska.

Pomalů k němu zvednu oči. V těch jeho je vědoucí výraz.

Vypadá samolibě. To mě úplně rozhodí.

Pátrám v hlavě po informacích z posledních několika minut, ale žádná objednávka tam není, jen vrytý obrázky jeho obličeje. „Cappuccino?“ ptám se s nadějí.

„Americano,“ odpoví sametovým hlasem. „Dvojité, dva cukry a dolít jen do poloviny.“

„Správně!“ Vytrhnu se ze svého pateticky zbožného stavu a přesunu se ke kávovaru. Třesou se mi ruce a srdce mi buší jako o závod. Praštím filtrem o dřevěný šuplík, abych vyklepla použitý kafe, a doufám, že by do mě ta hlasitá rána mohla vtlouct nějaký rozum. Nestane se. Pořád se cítím... divně.

Zatáhnu za páčku u mlýnku a naplním filtr. Zírá na mě. Vnímám, jak se mi ty jeho pronikavý modré oči provrtávají do zad, když poskakuju kolem kávovaru, kterej začínám milovat. I když on ke mně zrovna teď lásku necítí. Vůbec mě neposlouchá. Nedokážu upevnit filtr do držáku a moje třesoucí se ruce tomu ani trochu nepomáhají.

Zhluboka se nadechnu, abych se uklidnila, a začnu znovu, úspěšně zacvaknu filtr a položím pod něj kelímek. Zmáčknou knoflík a čekám, až předvede svoje kouzlo, a k cizinci za sebou se důsledně držím zády. Za celej tejden, kdy pracuju v Delově bistro, mi nepřipadalo, že by tý mašině trvalo tak dlouho, než přefiltruje nějaký kafe. Tiše se modlím, aby sebou k čertu hodila.

Když uplyne celá věčnost, beru kelímek, hodím do něj dva cukry a chystám se dolít ho vodou.

„Dvojité,“ prolomí nepřijemný ticho chraplavej hlas.

„Pardon?“ Neotočím se.

„Objednal jsem si dvojité.“

Podívám se dolů na to normální a zavřu oči s tichou modlitbou, aby mi z toho kávový božstva pomohla ven. Nevím, jak dlouho mi

trvá přidat tam ještě jednu dávku, ale když se konečně otočím, abych mu kelímek podala, sedí pohodlně opřenej na pohovce, štíhlý tělo natažený dopředu a prstama poklepává na opěradle. Jeho tvář neprozrazuje ani náznak emocí, ale tuším, že není zrovna šťastnej, a z nějakýho divnýho důvodu z toho *opravdu* nemám radost. Zvládala jsem tu zatracenou mašinu krotit celej den, a teď když chci vážně vypadat, jako že vím, co dělám, se předvedu jako nešikovnej cvok. Jak úhledně pokládám kelímek na pult, připadám si jako hlupák.

Podívá se na něj a pak znova na mě. „Chci si to vypít tady,“ pronese s vážnou tváří plochým, ale ostrým tónem. Zůstanu na něj zírat a snažím se přijít na to, jestli jenom prudí, nebo to myslí vážně. Nevzpomínám si, že by říkal, že si to vezme s sebou; jen jsem to předpokládala. Nevypadá jako typ, co by vysedával v bistroch v postranních uličkách. Vypadá spíš na bar se šampaňským, takovej ten typ, co má prachů plný kapsy.

Popadnu šálek a talířek, jednoduše do něj kafe přeliju, položím vedle lžičku a pak k němu vyrovnaným krokem přistoupím. Nesejde na tom, jak usilovně se snažím, tomu roztřesenému cinkání nádobí se stejně nevyhnu. Položím to před něj na nízkěj stolec a sleduju, jak pootočí talířkem, než zvedne šálek. To už se ale otáčím na patě a utíkám dozadu. Rozhodně tam nechci postávat a koukat se, jak pije.

Doslova propadnu lítačkama do kuchyně, kde najdu Paula, jak si oblíká kabát. „Všechno v pořádku, Livy?“ ptá se a zkoumavě si mě prohlíží.

„Jo.“ Zamířím k velkýmu kovovému dřezu, abych si opláchla zpotený ruce, když se na zdi rozdrnčí telefon. Paul převezme iniciativu a zvedne to – očividně usoudí, že jsem skoro mrtvá, jak se snažím vydrhnout si ruce, až z nich nic nezbyde.

„Pro tebe, Livy. Jsem na odchodu.“

„Užij si víkend, Paule,“ rozloučím se, otřu si ruce a vezmu sluchátko. „Haló?“

„Livy, zlato, máš dneska večer něco?“ ptá se Del.

„Dneska večer?“

„Jo, mám smlouvu na občerstvení na dobročinný galavečer a nechali mě ve štychu. Budeš hodná holka a pomůžeš mi z bryndy?“

„Och, Dele, moc ráda bych, ale...“ Nemám ponětí, proč jsem řekla, že bych moc ráda, protože to není pravda, a nedokážu tu větu dokončit. Nemůžu totiž přijít na žádný „ale“. Dneska večer nemám v plánu nic, kromě zbytečného poskakování kolem babičky, která mi za to bude nadávat.

„Krucí, Livy, dobře ti zaplatím. Jsem zoufalej.“

„Na jak dlouho to je?“ povzdechnu si a opřu se o zeď.

„Jsi hvězda! Od sedmi do půlnoci. Není to těžký, zlato. Jenom chodit kolem s tácamá jednohubek a sklenicema šampaňského. Brnkačka.“

Brnkačka? Pořád je to chůze a mě k smrti bolí nohy už teď. „Potřebuju si skočit domů zkontrolovat babičku a převlíknout se. Co si mám vzít na sebe?“

„Černou a v sedm buď před Hiltonem u vchodu pro zaměstnance na Park Lane, dobře?“

„Jasně.“

Zavěsí a já sklopím hlavu, jenže moji pozornost upoutá zvuk rozrazených dveří, kterými se přirájí Sylvie s vytřeštěněma hnědějma očima. „Vidělas to?“

Její otázka mi rychle připomene to omračující stvoření, který sedí v bistru a pije kafe. Skoro se rozesměju, když vracím sluchátko zpátky.

„Jo, viděla jsem to.“

„No do prdele práce, Livy! Chlapi jako on by na sobě měli nosit výstražnou ceduli.“ Mrkne zpátky do bistra a začne si rukou ovívat obličej. „Ach bože, odfoukává si pěnu z kafe.“

Nepotřebuju se podívat. Dokážu si to představit. „Pracuješ dneska večer?“ ptám se v pokusu vrátit její myšlenky sem do kuchyně.

„Jo!“ Otočí se zpátky ke mně. „Del tě taky požádal o záskok?“

„Jo, ptal se mě.“ Sundám z háčku svoje klíče a zamknu zadní dveře.

„Chtěl po mně, abych tě poprosila já, ale vím, že nejsi z nočních moc na větvi, když máš doma babičku. Vzala jsi to?“

„Jo, souhlasila jsem.“ Věnuju jí unavenej pohled.

Její vážnej výraz se změní v úsměv. „Už bychom měli zavřít. Chceš mu jít říct, že je čas jít?“

Málem se zase roztřesu, když pomyslím na to, že bych se na něj měla znova podívat, a v duchu si za to nadávám. „Jo, řeknu mu to,“ prohlásím sebevědomě, i když se tak rozhodně necítím. Narovná se a s jistotou vykročím kolem Sylvie zpátky do bistra. V půlce kroku se zarazím, když mi dojde, že je pryč. Zaplaví mě ten nejpodivnější pocit. Jak se rozhlížím kolem, cítím prázdnotu smíchanou s rozčarováním.

„Och. Kam šel?“ zeptá se Sylvie a procpe se kolem mě.

„Nevím,“ zašeptám. Pomalu dojdou k prázdný pohovce, zvednu nedopitý kafe a tři librový mince. Sundám ubrousek, kterej se přilepil zespodu k talířku, a už ho málem zmačkám, když moji pozornost přitáhnou nějaký černý klikyháky. Rychle ho druhou rukou rozbalím a uhladím na stole.

Zalapám po dechu. Pak se trochu naštvu.

Pravděpodobně to nejhorší americano, jakým jsem si kdy urazil chuť.

M.

Znechuceně nakrčím nos. Pak ten ubrousek znova zmačkám a nacpu do hrníčku. Ten arogantní hajzl. Obvykle mě nic nevytočí a babču s Gregorym to pěkně štve, ale teď jsem doopravdy rozpálená doběla. A ve skutečnosti kvůli naprostý hlouposti. Jenže po chvíli si nejsem jistá, jestli je to proto, že jsem nedokázala připravit dobrý kafe, i když jsem se tak snažila, nebo prostě proto, že tomu dokonalému chlapovi nechutnalo. A co vlastně znamená ta zkratka *M.*?

Jakmile uklidím hrnek i talířek a vyhodím urážlivej ubrousek, zamknu za Sylvii a konečně dojdu k závěru, že to musí být to první, co mě napadlo, a *M.* je zkratka pro *magor*.

KAPITOLA DRUHÁ

Del nás vede do hotelu vchodem pro zaměstnance, chrlí ze sebe instrukce a ukazuje nám přípravu jídla. A celou dobu se ujišťuje, že si uvědomujeme, o jaký typ klientely jde.

Jedním slovem: nóbl.

S tím si dokážu poradit. Jakmile jsem zkontrolovala babičku, doslova mě vystrčila ze dveří, mrskla za mnou černejma konverskama a pak se šla nachystat na bingo s Georgem a místní partou staříků.

„Nikdy nikoho nenechte stát s prázdnou sklenkou,“ volá Del přes rameno a vede nás dál. „A dejte bacha, aby se všechny vypitý hned lifrovaly do kuchyně, kde je umejou a znovu připraví.“

Jdu za Sylvíí, která se drží v patách Delovi, bedlivě poslouchám a během toho si stahuju své těžký vlasy nahoru do gumičky. Zní to celkem jednoduše a já ráda sleduju cizí lidi, takže dnešní večer by mohl být zábavnej.

„Tak a jsme tu.“ Del se zastaví, strčí každý z nás do ruky stříbrnej ták a pak si všimne mých nohou. „Ty nemáš nějaký černý boty bez podpatků?“

Následuju jeho pohled, kouknu dolů a trochu si povytáhnú černý kalhoty. „Tyhle jsou černý.“ Zavrtím palcema ve svejch konverskách

a pomyslím na to, jak strašně by mě bolely nohy, kdybych si obula něco jiného.

Nic dalšího neřekne, jen zvedne oči v sloup a vede nás dál, dokud nejsme v kuchyni, kde panuje příšernej zmatek. Poletujou tam desítky lidí hotelového personálu, křičí a štekají příkazy jeden na druhého. Jdeme dál, tentokrát se ale držím blíž u Sylvie. „To tam budem jenom my?“ ptám se, najednou trochu vyděšená. Všechna ta hektická aktivita naznačuje, že tam budou mraky hostů.

„Ne, jsou tu i lidi najatý agenturou, se kterou Del spolupracuje. My jsme záloha.“

„On tohle dělá často?“

„Je to jeho hlavní zdroj příjmů. Nevím, proč si drží to bistro.“

Zamyšleně přikývnu. „A hotel nezajišťuje cateringové služby?“

„Ale jo, jenže tihle lidi, který budeš dneska večer krmit a napájet, chtěli jeho, a když touží po Delovi, tak ho taky dostanou. Je v tomhle byznysu proslulej. *Musíš* ochutnat jeho jednohubky.“ Hlasitě si políbí špičky prstů, a já vybuchnu smíchy.

Šéf nám ukazuje místnost, vysvětluje nám, jak to bude fungovat, a představuje nás spoustě dalších číšníků a číšnic, který všichni vypadají znuděně a otráveně. Tohle je pro ně očividně všední událost, ale já to mám úplně naopak. Těším se na to.

„Připravená?“ Sylvie položí na můj tác poslední sklenku šampaňského. „Tak, trik je v tom držet ho na dlani.“ Zvedne svůj vlastní a dlaní ho podepře uprostřed. „Pak si ho vyhoupni na rameno, takhle.“ Jediným plynulým pohybem se tác vznese vzduchem a přistane na jejím rameni, bez jediného cinknutí skleniček, který by o sebe zavadily. To teda zírám. „Vidíš?“ Tác sjede zase zpátky dolů, až ho má v úrovni pasu. „Když nabízíš drink, drž ho takhle, a když budeš procházet ko-

lem, tak zase nahore.“ Tác prosvítí vzduchem a zase dokonale přistane na jejím rameni. „Pamatuj na to, že až se budeš hýbat, musíš být uvolněná. Ne strnulá jako prkno. Zkus to.“

Stáhnou svůj tác z pultu a podepřu ho uprostřed dlaní. „Není tak těžkej,“ přemítám překvapeně.

„Jo, ale pamatuj, že až se začnou vracet prázdný sklenky místo plnejch, bude ještě lehčí, tak na to mysl, až ho budeš zvedat a dávat zase dolů.“

„Fajn.“ Otočím zápěstím a lehce si přehodím tác na rameno. Zářivě se usměju a zase ho spustím dolů.

„Jde ti to samo,“ směje se Sylvie. „Tak jdeme na to.“

Přesunu si tác zpátky na rameno, otočím se na konversce a zamířím směrem k silicímu hluku hovoru a smíchu ozývajícího se ze sálu, kde se koná recepce.

Když vejdemo dovnitř, doslova mě zaplaví všechno to bohatství, večerní róby a smokingy a já vytřeštím ty své safírově modré oči. Ale překvapivě nejsem nervózní. Cítím se zatraceně nadšeně. Tohle už je samo o sobě pastva pro oči.

Aniž bych čekala, až mě Sylvie pobídne, mizím v hemžícím se davu. Nabízím sklenky šampaňského různým lidem a usmívám se, ať už mi poděkují nebo ne. Většina mě ignoruje, ale to mi náladu nezkaží. Jsem ve svém živlu, což mě překvapuje. Tác se vznáší ladně nahoru a dolů bez nejmenších zádrhelů, moje tělo se bez většího úsilí proplejtá davem pracháčů a já znovu a znovu zaplouvám zpátky do kuchyně, abych si doplnila zásoby a zase je roznesla.

„Vedeš si dobře, Livy,“ prohodí Del, zrovna když kolem něj procházím s dalším tácem vysokých sklenic se šampaňským.

„Díky!“ zatrylkuju, celá žhavá vrátit se zas ke svému žízňivému davu. Zachytím přes místnost Sylviin pohled a ona se usměje, čímž

mi dodá další energii. „Šampaňské?“ nabízím tác skupině šedesátníků navlečených do smokingů s motýlkama.

„Páni! Ztraceně skvělý pití!“ rozplývá se tlouští, bere sklenici a podává ji jednomu ze svých společníků. Udělá to ještě čtyřikrát, než si jednu nechá. „Odvádíte dobrou práci, mladá dámo.“ Natáhne ke mně volnou ruku, mrkne na mě a strčí mi něco do kapsy. „To je pro vás.“

„To ne!“ vrtím hlavou. Nemůžu si brát od lidí peníze. „Pane, mě platí můj šéf. To vážně nemusíte.“ Snažím se vylovit bankovku z kapsy a nevyklopit na něj přitom tác. „Nepotřebujeme spropitný.“

„To jsem neslyšel,“ trvá na svém a tahá mi ruku z kapsy. „A není to spropitné. Je to za potěšení vidět takové krásné oči.“

Okamžitě zrudnu jako rajče, příliš vyvedená z míry, než abych něco řekla. Musí mu být šedesát, jestli ne víc! „Vážně to nemůžu přijmout, pane.“

„Nesmysl!“ odfrkne si, mávne buclatou rukou a vrátí se k rozhovoru se svými přáteli. A já tam stojím a netuším, co mám kčertu dělat.

Střelím pohledem po místnosti, ale Sylvii, který bych se mohla zeptat, nikde nevidím a Del taky není nikde v dohledu, takže rychle rozdám zbylé sklenky a zamířím do kuchyně, kde ho najdu, jak do-
laďuje jednohubky.

„Dele, někdo mi dal tohle.“ Plácnu bankovkou o pult a okamžitě se cítím líp, že jsem to přiznala, ale málem mi vypadnou oči, když si uvědomím, že je to padesátilibrovka. Padesátka? Co si myslel?

A jsem ještě ohromenější, když se Del začne smát. „Livy, ty seš ale hvězda. Nech si to.“

„To nemůžu!“

„Ale můžeš. Tihle lidi maj víc peněz než rozumu. Ber to jako kompliment.“ Posune padesátku směrem ke mně a dál pokračuje ve zdobení těch titěřejch chlebičků.

Necítím se ani o trochu líp. „Jenom jsem mu podala sklenici šampaňského,“ zašeptám. „Za to si těžko zasloužím padesát liber spropitného.“

„No, to ne, ale jak jsem řekl, ber to jako kompliment. Strč si to zpátky do kapsy a jdi obsluhovat.“ Kývne směrem k mému tácu a připomene mi, že je vlastně prázdný.

„Jo, jasně.“ Vrhnu se do akce. Nacpu si to obscénní spropitný do kapsy, abych to vyřešila pozdějc, znovu si naložím tác a rychle se vrátím zpátky mezi lidi. Vyhnu se džentlmenovi, kterej právě vyhodil oknem padesát liber, a obloukem zaměřím opačným směrem. Zastavím se za zády nějaký rudý saténový róby. „Šampaňské, madam?“ ptám se a střelím pohledem po Sylvii. Ještě jednou na mě souhlasně kývne a usměje se, ale teď už to není potřeba. Už jsem se chytla.

Obracím oči zpátky k ženě v saténovejch šatech, jejíž hladký černý vlasy, rovný jako hřebíky, jí spadají až k pěknému zadku. Usměju se, a jak se otáčí, odkryje výhled na svýho společníka.

Muže.

Jeho.

M.

Nevím, jak se mi podaří uchránit tác plnej sklenic s čerstvě nalitým šampaňským před pádem na podlahu, ale zvládnou to. Svůj úsměv už ale zachránit nedokážu. Zase má pootevřený rty, jeho oči se mi propalují až pod kůži, ale v překrásným obličejí nemá žádněj cit. Temný strniště je fuč, zůstala po něm jenom opálená kůže, a tmavý vlasy má o něco míň rozcuchaný. Dokonale se mu vlní až k uším.

„Děkuji vám,“ pronese žena rozvážně, vezme si sklenici a přiměje mě odtrhnout od toho podivného chlapa oči. Na elegantním hrdle jí visí obrovské jiskřivé kříž vykládané diamantama. Ty nádherné kameny se houpou hned nad jejíma prsami. Bezpochyby jsou pravý. „Dal by sis taky?“ otočí se k němu a pozvedne sklenku.

Neodpoví. Prostě si ji vezme z její dokonale pěstěné ruky a celou dobu ze mě nespustí ty pronikavě modré oči.

Nijak nereaguje a k vřelosti má taky daleko, ale jak mu zírám do tváře, cosi podivného se ve mně rozhoří. Něco, co jsem nikdy předtím nezažila – něco, z čeho jsem nesa a zranitelná... ale ne vyděšená.

Žena si poslouží další sklenicí a já vím, že je načase vypadnout, ale nedokážu se pohnout. Mám pocit, že bych se měla usmát nebo udělat něco, abych ten jeho upřené pohled zlomila. Jenže moje příslovečný a přirozený umění mě dneska nechává úplně ve stychu. Jediný, co mi zase funguje, jsou oči, a ty se odmítají odtrhnout od těch jeho.

„To bude všechno.“ Žena mě ostře pobídne, až nadskočím. Jemný rysy má rozmrzele zkřivený a tmavý oči ještě temnější. Je ohromující, dokonce i teď, když se na mě vztekle dívá. „Řekla jsem, že to je všechno.“ Stoupne si mezi mě a *M*.

M.? Tady a teď se rozhodnu, že to musí být zkratka pro *mysterium*, protože je jedna velká záhada. Neřeknu nic, konečně zvedám táč zpátky na rameno a pomalu se otáčím. Jak odcházím, mám nutkání ohlídnout se přes rameno, protože je mi jasný, že se na mě pořád dívá. Přemýšlím, jak jim to může s tou přítelkyní klapat. Takže se podívám, a přesně jak jsem si myslela – ocelová modř mi do zad vypaluje díry.

„Hej!“

Málem vyskočím z kůže, táč mi vyletí z rukou a já to nedokážu zastavit. Sklenice jako ve zpomaleném filmu padají na mramorovou

dlažbu, šampaňský stříká všude kolem, ták se točí ve vzduchu, dokud to všechno za obrovského třesku nedopadne na tvrdou podlahu a v místnosti se nerozhostí ticho. Stojím tam jako solnej sloup, kolem nohou mi lítaj střepy z rozbitýho skla a zdá se, že trvá celou věčnost, než ten nekonečnej tříštivej zvuk v tom ztichlým prostoru konečně dozní. Oči držím sklopený dolů, tělo strnule napjatý, a je mi jasný, že se všechna pozornost soustředí právě teď jenom na mě.

Jenom na mě.

Všichni se na mě dívají.

A já nevím, co mám dělat.

„Livy!“ Sylviin hlas plný paniky mě vytrhne z transu a já sleduju, jak ke mně spěchá s očima plnýma obav. „Seš v pořádku?“

Přikývnu a kleknu si, abych se pustila do sbírání rozbitýho skla, a trhnu sebou, když mi kolenem projede ostrá bolest. Rozřízla jsem si kalhoty. „Do prdele!“ Ostře se nadechnu a v očích mě okamžitě začnou štípat slzy. K čistý hanbě se přidala ještě i bolest. Nejsem ráda středem jakýkoliv pozornosti a zatraceně se snažím, abych se jí vyhnula, ale tomuhle uniknout nemůžu. Uvrhla jsem sál plnej stovek lidí do strašidelnýho ticha. Mám chuť utéct.

„Nedotýkej se toho, Livy!“ Sylvie mě vytáhne nahoru a celou si mě odshora dolů prohlídne. Nejspíš dojde k závěru, že jsem na pokraji zhroutení, protože mě rychle zatáhne do kuchyně a ukončí tak moje představení. „Vyskoč si nahoru.“ Poplácá pult a já se na něj vytáhnou. Pořád bojuju se slzama. Vezme jednu nohavici u kalhot a vytáhne ji nahoru, dokud není vidět ránu na koleni. „Jauvajs!“ Trhne sebou nad čistým řezem a o krok ustoupí. Pak ke mně zvedne pohled. „Nemám moc ráda krev, Livy. To byl ten chlápek z bistra?“

„Jo,“ zašeptám a trochu se přihrčím, když si všimnu, že se blíží Del. Ale ani on nevypadá našťvaně.

„Livy, seš v pořádku?“ Dřepne si a nad mým pořezaným kolenem předvede svoji vlastní grimasu.

„Omlouvám se,“ šeptám. „Nevím, jak se to mohlo stát.“ Nejspíš mě hned na místě vyhodí, že jsem způsobila takovej cirkus.

„Hej, hej.“ Narovná se a svrastělá tvář mu zjihne. „Nehody se stávají, zlato.“

„Předvedla jsem takový divadlo.“

„To stačí,“ řekne přísně, otočí se ke zdi a sundá z police lékárníčku. „Není to konec světa.“ Otevře krabici, přehrabuje se uvnitř, dokud nenajde antiseptickéj ubrousek. Roztrhne obal a začne mi s ním jemně otírat koleno. Celou dobu skřípu zubama, štípe to. Najednou zasyčím a ztuhnu. „Promiň, ale potřebuje to vyčistit.“

Zadržím dech, dokud celou tu operaci nedodělá. Nakonec mi přelepí koleno čtvercovou náplastí. Pak mě sundá z pultu. „Můžeš bez problémů chodit?“

„Jasně.“ Natáhnu koleno a děkovně se na něj usměju, než si vezmu další tác.

„Co si myslíš, že děláš?“ zeptá se a zamračí se u toho.

„Já...“

„Žádný takový,“ usměje se. „Chraň nás pánbůh, Livy. Běž na záchod a dej se trochu dohromady.“ Ukáže k východu z kuchyně.

„Ale já jsem v pořádku,“ trvám na svém, i když se na to zrovna necítím. Ne kvůli tomu, že mě bolí koleno, ale protože se nijak netěším na to, že se budu muset znova postavit všem těm lidem tam venku nebo *M*. Prostě budu držet hlavu dole, vyhejbat se jistému ocelovému pohledu a dávat si pozor na to, aby zbytek večera proběhl bez dalších nehod.

„Záchod!“ nařídí mi Del, bere mi ták a položí ho zpátky na pult. „Hned.“ Dá mi ruce na ramena a naviguje mě ke dveřím, aniž by mi dal příležitost dál protestovat. „Běž.“

I přes svý nepolevující zahanbení se přinutím k úsměvu a nechávám za sebou kuchyňskej shon, vejdu do sálu a snažím se rychle dojít na druhou stranu, aniž by si mě někdo všiml. Víím, že se mi to nepovedlo – a ten pocit, že se do mě zapichujou ostrý modrý oči, kamkoliv se hnu, to jenom potvrzuje. Cítím se, jako bych zklamala. Že jsem jenom neschopná, směšná a slabá malá holka. Ale nejvíc ze všeho se cítím jako nahá.

Dorazím na konec chodby pokrytý plyšovým kobercem, projdu dveřma a skončím ve směšně extravagantní koupelně, zařízený od podlahy ke stropu smetanovým mramorem a zářivým zlatem. Skoro se mi toho ani nechce dotýkat. Jako první věc vytáhnu z kapsy tu padesátku a chvíli na ni zírám. Pak ji zmačkám a hodím do koše. Od mužů si peníze neberu. Opláchnu si ruce a pak se zadívám do obrovskýho zrcadla ve zlatým rámu, abych si zastrčila pár neposlušných pramenů za ucho, a povzdechnu si, když najednou čelím znepokojeným modrým očím. Znepokojeným zvědavým očím.

Nevěnuju příliš pozornosti tomu, když se dveře znovu zavřou, a pokračuju v úpravě vlasů. Ale pak je ten kdosi za mnou, a jak se nakláním k zrcadlu, zastíní mi obličej. *M.* Zajíknu se, uskočím zpátky a narazím přímo do něj. Jeho tělo je právě tak pevný a štíhlý, jak jsem si představovala.

„Jste na dámách,“ vydechnu a otočím se k němu čelem. Snažím se vytvořit mezi náma nějakej prostor, ale umyvadlo už mám přímo za zády. I ve svým šoku si dovolím užít si jeho blízkost – ten trojdílnej oblek, jeho hladce oholenou tvář. Voní jak z jinýho světa, mužně

s kapkou zemitýho lesa. Je to omamující směs. Všechno na něm posílá moje smysly ty tam.

Udělá krok dopředu, vymaže ten zbytek už tak těsnýho prostoru mezi náma a pak mě šokuje, když si klekne na koleno a opatrně mi vysouká nohavici. Přitisknu se zády k umyvadlovému pultu, zadržím dech a jen sleduju, jak jemně palcem přejíždí přes náplast ukryvající můj zranění. „Bolí to?“ zeptá se tiše a zvedá ke mně ty neuvěřitelně modré oči. Nedokážu ze sebe dostat ani slovo, a tak jen trochu zavrtím hlavou a dívám se, jak si zase pomalu stoupá a narovná se do plný výšky. Chvilí na mě jen zamyšleně hledí, než znova promluví: „Musím se doslova nutit, abych se od tebe držel dál.“

Nechám si pro sebe, že to teda odvádí pěkně mizernou práci, protože nedokážu odtrhnout oči od těch rtů. „Proč je to takovej problém, držet se ode mě dál?“

Vezme mě za předloktí a mě to stojí každičkej kousek sebeovládání, abych sebou tím horkem z jeho doteku netrhla. „Protože vypadáš jako milá holka, která si od muže zaslouží víc než jen nejlepší sex svého života.“

Jsem v šoku, jak málo mě to překvapuje. Místo pohoršení cítím úlevu, a to i přesto, že mi právě slíbil, že mě jenom ošuká a nic víc. Taky ho přitahuju, a s tím na paměti k němu znovu zvednu oči. „Možná že právě to chci,“ popichuju ho a dodávám mu kuráž, místo abych utíkala opačným směrem.

Vypadá to, že se nad tím zamyslel, a soustředí se na jemnou linku, kterou mi prstem obkresluje na paži. „Ty chceš víc než jen tohle.“

Oznamuje mi to, neptá se. Já ani nevím, co chci. Nikdy jsem se neztavila a nepřemýšlela o budoucnosti, ať už profesionální, nebo osobní. Nechávám to všechno plynout, ale jednu věc vím naprosto jistě. Jsem

na nebezpečný půdě, a ne proto, že tenhle neznámej chlap se zdá být pěkně přímočarěj, temnej a trochu až moc ohromující, ale proto, že právě přiznal, že mu nejde o nic jinýho než mě ošukat. Neznám ho. Byla bych nepředstavitelně blbá, kdybych s ním skočila do postele jenom kvůli sexu. Je to naprosto proti všem mým zásadám. Ale nezdá se, že by mě to nějak zastavilo. Měla bych se z těch pocitů, který ve mně vyvolává, cítit nepříjemně, ale opak je pravdou. Poprvý ve svém životě si připadám živá. Úplně to ve mně vře, na mý smysly útočí neznámý pocity, a ještě naléhavější tepání cítím mezi sevřenejma stehnama. Tam přímo hořím.

„Jak se jmenujete?“ ptám se.

„Nechci ti to říct, Livy.“

Než se ho stačím zeptat, odkud zná moje jméno, v hlavě si znova přehraju, jak ho Sylvie vykřikla na celej sál. Chci se ho dotknout, ale když zvednu ruku, abych mu ji položila na hrudník, lehce ucouvne. Nespouští oči z mý dlaně vznášející se mezi náma. Na chvilku se zarázím, abych viděla, jestli se odtáhne ještě dál. Neudělá to. Pokračuju v pohybu a položím mu ji na sako, což z něj vyloudí ostrej nádech, ale nezastaví mě. Jen se dívá, jak jemně vnímám přes jeho oblečení tvar jeho těla a obdivuju jeho ryzost.

Pak ke mně zvedne pohled, hlava mu pomalu klesne a jeho dech mi olizuje tvář pořád z větší blízkosti, až nakonec zavřu oči a obrním se proti těm jeho rtům. Je čím dál blíž. Jeho vůně je pořád silnější a tvář mi jeho dechem skoro hoří.

Ale pak ten okamžik prolomí rozesmátý ženský hlasy a on mě najednou táhne kolem řady kabeinek a strčí do poslední z nich. Prásknou dveře a on mě prudce otočí, přišpendlí mě k nim zády a položí mi dlaň na pusku. Je téměř až u mě. Celý tělo mi ztěžkne, zíráme jeden na druhýho, posloucháme ty ženský, jak se zkrášlujou u zrcadla,

znovu nanášejí rtěnku a stříkají na sebe parfém. V duchu na ně ječím, aby si zatraceně pospíšily a my mohli navázat tam, kde jsme skončili. Doslova jsem cítila jeho rty, jak se otírají o moje, což jenom desetinasobně zvýšilo moji touhu po něm.

Zdá se to jako věky, ale hovor nakonec utichne. Ačkoliv můj těžkej dech ne, dokonce ani potom, co mi uvolní ruku z úst a pustí do nich vzduch.

Opře si čelo o moje a pevně sevře víčka. „Jsi až moc milá. Nemůžu to udělat.“ Odtáhne mě od dveří, rychle odejde a nechá mě tam jako přihlouplej pytel nadržženýho chtíče. Jsem až moc milá? Cynicky vyštěknu. Znovu jsem vzteky bez sebe – vytočená a připravená ho najít, abych mu řekla, že nemá právo rozhodovat o tom, co chce. To mám jenom já.

Konečně vylezu z kabinky, rychle si v zrcadle zkontroluju tvář a oblečení, usoudím, že vypadám uštvanež, a pak opustím záchody a vydám se zpátky.

U vchodu do kuchyně se náhle objeví Sylvie. „Tady seš! Zrovna jsme chtěli vyslat pátrací četu.“ Spěchá ke mně a její výraz se pomalu mění z pobavenýho na ustaranej. „Seš v pořádku?“

„Jsem v pohodě.“ Protáhnu se kolem ní a je mi jasný, že musím vypadat stejně otřeseně, jako se cítím. Nehodlám se tu jen tak poplavit, aby na mě mohla Sylvie ještě víc tlačit, místo toho ignoruju její pátravej pohled a popadnu lahev šampaňskýho. Je prázdná. „Jsou tu ještě nějaký flašky?“ ptám se a s touhle praštím na stůl až trochu moc zprudka. Třesu se.

„Jo,“ odpoví pomalu a podá mi jinou, čerstvě otevřenou.

„Díky,“ usměju se. Ten úsměv je napjatej a ona to ví, ale nedokážu ze sebe setřást pocit křivdy *ani* podrážděnost.

„Seš si jistá –“

„Sylvie.“ Přestanu nalejvat a zhluboka se nadechnu. Pak se otočím se a vykouzlím na svý uštvaný tváři upřímnej úsměv. „Přísahám, jsem v pořádku.“

Nepřesvědčeně přikývne, ale místo aby se v tom štourala dál, pomáhá mi nalejvat. „Tak, myslím, že bychom to měly roznést.“

„To asi jo,“ souhlasím, přitáhnu si svůj tác a hodím si ho na rameno. „Jako bych tu už nebyla.“ Opouštím ji a jdu čelit davu, ale rozhodně nejsem k hostům vstřícná jako předtím. Když nabízím šampaňský, neusmívám se ani z poloviny jako na začátku večera a pořád se po něm rozhlížím. Brzy se musím vrátit do kuchyně pro další várku a na zpáteční cestě nevěnuju svému okolí ani špetku pozornosti, čímž riskuju, že ze sebe udělám totálního blázna i podruhý, jestli díky svý nepozornosti do něčeho zase vrazím a upustím tác.

Jenže je mi to fuk.

Cítím absurdní potřebu ho znovu vidět... a pak mě cosi přiměje se otočit, jako by nějaká neviditelná síla táhla mů tělo ke svému zdroji.

Je tady.

Zastavím se v půlce kroku, tác se mi vznáší někde mezi ramenem a pasem, a on mě sleduje, sklenku s nějakým tmavým alkoholem před ústy. To přitáhne můj pohled k jeho rtům, který jako bych skoro cítila.

Smysly se mi ještě zostrí, když pomalu zvedne sklenici a pošle její obsah hrdlem dolů a pak si otře pusu hřbetem ruky. Prázdnou sklenku položí na tác Sylvii, která zrovna prochází kolem. Ta se zarazí, otočí se a evidentně mě hledá. Krátce na mě spočine překvapenýma hnědýma očima a pak začne mezi mnou a tím zatraceným chlapem kmitat pohledem plným intrik a trochy obav.

A on na mě zírá – jako doopravdy zírá a jeho společnice už musí být zvědavá, protože se otáčí a sleduje jeho upřenéj zrak, dokud se nezastaví na mně. Potutelně se usměje a pozvedne svoji prázdnou sklenici od šampaňského. Panika je zpátky.

Sylvie už je pryč, takže to zůstává na mně. Žena kývá pozvednutou sklenkou ve vzduchu, aby mě přiměla pohnout zadkem, a moje zvědavost, ruku v ruce s nedostatkem nevychovanosti, mi brání ji ignorovat. Takže vykročím jejich směrem – ona se pořád usmívá, on pořád zírá –, dokud nestojím před nimi a nenabízím jim tác. Očividně se pokouší, abych se cítila méněcenná, ale já jsem tak fascinovaná, že je mi to jedno.

„Žádný spěch, drahoušku,“ zavrčí, vezme sklenku a podá mu ji. „Millere?“

„Děkuji,“ řekne tiše a vezme si ji.

Miller? Jmenuje se Miller? Nakloním k němu hlavu a on vůbec poprvé vědomě pozvedne koutek rtů v líném úsměvu. Jsem si jistá, že kdyby se do toho pořádně opřel, nejspíš by mě tím úplně odrovnal.

„Tak už vypadněte,“ poručí mi žena, otočí se zády a táhne neochotného Millera s sebou, ale její hrubost nijak neovlivní moji vnitřní radost. Otočím se na své konversce, šťastná, že můžu jít a že vím, jak se jmenuje. Už se ani neohlídnu zpátky.

Když vkročím do kuchyně, Sylvie se na mě vrhne jako hladovej vlk, přesně jak jsem čekala. „Do prdele, no to mě poser!“ Nad tím výbuchem sprostáren sebou trhnu a položím tác. „Zíral na tebe, Livy. Myslím, jako že tě fakt propaloval pohledem.“

„Já vím.“ Museli byste být slepí nebo úplně blbí, abyste si toho nevšimli.

„Je tu s nějakou ženskou.“

„Jo.“ Možná mě těší, že jsem zjistila, jak se jmenuje, ale tohle mi rozhodně radost nedělá. Ne že bych měla nějaký právo žárlit. Žárli-vost? To je to, co cítím? Protože s touhle emocí jsem zatím neměla žádný zkušenosti.

„Óch, já něco cítím,“ vyzpěvuje Sylvie a se smíchem si vykračuje z kuchyně.

„Jo. Já taky,“ mumlám si pro sebe a otáčím se, abych se podívala zpátky ke vchodu. Je mi jasný, že sledoval každé můj krok až sem.

Zbytek večera se mu vyhýbám, ale jak se proplejtám davem, rozhodně na sobě pořád cítím jeho pohled. Jako by mě k němu táhla neviditelná nit a já se musím usilovně držet, aby mi oči nezabíhaly jeho směrem. Jsem na sebe pyšná, protože se mi to daří. Přestože ztratit se v jeho ocelovým pohledu je pro mě neznámej požitek, riskovala bych tím, že vidět ho s jinou ženou by to jen zničilo.

Když se pak po půlnoci rozloučím s Delem a Sylví a vyjdu vcho-dem pro zaměstnance na noční vzduch, zamířím k metru a těším se, až si zalezu do postele a ráno si trochu přispím.

„Je to jenom obchodní partnerka.“ Zezadu se ozve jeho hlas a za-razí mě na místě; pohládí mě po kůži, ale já se neotočím. „Vím, žes o tom přemýšlela.“

„Nemusíš mi nic vysvětlovat.“ Pokračuju v chůzi a přesně vím, co dělám. Dostala jsem ho. Možná nejsem v lovení chlapů zběhlá, ale roz-hodně vím, že bych neměla vypadat dychtivě, dokonce i když tak nějak ke svému znechucení jsem. Mám rozum, poznám, když je něco špatně, a ten, co stojí za mnou, by mohl veškerou moji logiku poslat k čertu.

A pak mě chytí za ruku, zastaví mě a otočí tváří k sobě. Kdybych byla dost silná, zavřela bych oči, abych nemusela hltat tu jeho úžasnou tvář. Ale to já nejsem.

„Ne, nemusím ti nic vysvětlovat, ale stejně jsem tady a přesně to dělám.“

„Proč?“ Neodtáhnu se z jeho sevření, protože teplo z jeho doteku si razí cestu skrz moji džínovou bundu, zahřívá mi prokřehlou kůži a rozpaluje krev. Ještě nikdy jsem nic takového necítila.

„Ty se mnou nechceš mít nic společného.“ Nezní to, jako by o tom byl sám bůhvíjak přesvědčenější, a tak si ze sebe utahuje, jako by čekal, že to vezmu na sebe. A já chci. Chci jít pryč a vymazat si to setkání s ním z hlavy a vrátit se ke svému vyrovnanému a praktickému já.

„Tak mě nech jít,“ říkám tiše a upřu do jeho pronikavého pohledu ten svůj. Dlouhý ticho, který mezi náma nastane a nepřestává, je znamením, že ve skutečnosti nechce, ale já to rozhodnu za něj a vymaním se z jeho sevření. „Dobrou noc, Millere.“ O pár kroků couvnu a pak se otočím a jdu pryč. Je to pravděpodobně to nejrozumnější rozhodnutí, který jsem kdy udělala, i když převážná část mý pošahaný mysli si to nemyslí a chce to prozkoumat. Ať je *to*, co je to.

KAPITOLA TŘETÍ

Přetrvávající divnej pocit z pátečního večera mi brzo zahнала babča, když v sobotu ráno pronesla mý tři nejoblíbenější slova: „Pojďme po památkách.“

Takže jsme se celý dopoledne procházely po městě, sem tam si sedly, pily dobrý kafe, pak jsme se ještě trochu toulaly, daly si oběd, vypily další skvělý kafe a zase se toulaly a nakonec zapadly pozdě večer domů se smaženou rybou s hranolkama z místního krámku. V neděli jsem pak bábi pomáhala sešívát patchworkovou deku, kterou vyráběla pro vojáka v Afghánistánu. Neměla ponětí, kdo to je, ale z místního klubu důchodců tam měli takovýhle dopisovací kamarády všichni a babča si myslela, že by bylo hezký, kdyby ten její měl něco, co by ho zahrálo... v poušti.

„Záříš jako sluníčko, Livy,“ říká s pohledem na mý boty, když v pondělí ráno vejdu do kuchyně nachystaná do práce.

Podívám se dolů na svý nový kanárkově žlutý konversky a usměju se. „Nelíbí se ti?“

„Jsou úžasný!“ rozesměje se a položí mi na stůl misku s kukuříčnejma lupínkama. „Co tvoje koleno?“

Sednu si, poplácám se po noze a zvednu lžíci. „Dobrý. Jaký máš dneska plány, babi?“

„Jdu s Georgem na trh koupit citrony na ten tvůj koláč.“ Položí na stůl konvici s čajem a hodí mi do hrnku dvě kostky cukru.

„Babi, já nesladím!“ Snažím se jí sebrat hrnek před nosem, ale babiččiny starý ruce jsou na mě trochu moc rychlé.

„Potřebuješ příbrat,“ trvá na svém, naleje mi čaj a přistrčí mi ho přes stůl. „A nehádej se se mnou, Livy, nebo tě ohnu přes koleno.“

Tomu jejímu vyhrožování se musím smát. Slibuje mi to už čtyřadvacet let a nikdy to neudělala. „Citrony maj i tady v obchodě,“ připomenu jí nenuceně a strčím si lžící do pusy, abych už nemohla plácnout nic dalšího. Mohla bych to přehnat.

„To máš pravdu.“ Krátce ke mně střílí starýma námořnický modrýma očima a pak si usrkne čaje. „Ale já chci jet na trh a George říkal, že mě tam vezme. Konec řečí.“

Zoufale potlačuju úsměv, ale vím, kdy mám sklapnout. Starej George je do babči pěkně udělanej, ale ona ho drží v lati. Nevím, proč se tu kolem pořád promenáduje, jen aby se nechal komandovat. Babička si hraje na ledovou královnu, jako že nemá zájem, ale já vím, že Georgovi tu jeho náklonnost potichu opětuje. Děda už je sedm let mrtvej a George ho nikdy nedokáže nahradit, ale trocha společnosti je pro ni dobrá. Ztráta dcery ji uvrhla do deprese, ale dědeček se o ni staral, roky tiše trpěl, skrýval smutek a vyrovnával se se svou vlastní ztrátou, dokud to jeho tělo nevzdalo. A pak jsem zůstala jenom já – náctiletý ucho, kterému nezbylo nic jinýho, než aby všechno udrželo pohromadě... a v tom ohledu jsem ze začátku neodváděla moc dobrou práci.

Bábi mi do misky začne sypat další lupínky. „V šest mi začíná pondělní klub, takže nebudu doma, až přijdeš z práce. Zvládneš si udělat nějakou večeři?“

„No jasně,“ odpovím a překryju si miskou rukou, abych zastavila ten chřastící proud. „George jde taky?“

„Livy,“ varuje mě rázně.

„Promiň.“ Usměju se a ona mě probodne otráveným pohledem a zavrtí hlavou, až jí šedivý lokny zasviští kolem uší.

„Je velmi smutné, že mám živější společenský život než moje vnučka.“

Její slova mi setrou úsměv z tváře. Do tohohle nejdu. „Musím vyrazit do práce.“ Postavím se, dám jí pusku na tvář a ignoruju její povzdech.

Vyskočím z autobusu a vyhýbám se lidem, jak si razím cestu zmatkem dopravní špičky. Moje nálada odráží barvu mých konversek – jasná a slunečná, stejná jako počasí.

Jakmile se propletu zadníma ulicema Mayfairu, dorazím do bistra, kde už je hlava na hlavě. Je to úplně stejný jako minulý pondělí, kdy jsem u Dela začínala. Nemám čas si ani pokecat se Sylvíí nebo se znovu omluvit Delovi za to páteční fiasko. Na hlavu mi přiletí zástěra a já se vrhám do akce, okamžitě začnu sklízet ze čtyř stolů prázdný hrnky, než opuštěná místa uchvátí další přicházející zákazníci. Usmívám se, rychle obsluhuju a sklízím stoly čím dál rychlejc. Vážně mi tahle makačka ve stylu náš zákazník – náš pán začíná celkem slušně jít.

Než odbije pátá, moje žlutý konversky už se necítí tak rozjásaně. Bolí mě chodidla i celý lejtka a hlavu mám jako střep. Ale když mě míjí Sylvie a plácne mě cestou přes zadek, ještě se zvládnou usmát. „Jsi tu jenom tejden a už nevím, co bych si tu bez tebe počala.“

S pusou od ucha k uchu ji sleduju, jak se snaží procpat lítačkama do kuchyně, ale úsměv mi okamžitě zvadne, když se otočím a najednou mu zase stojím tváří v tvář. Nijak zvlášť nevěřím v předurčení nebo v to, že se věci dějí z nějakýho důvodu. Věřím, že každěj je pá-nem svýho osudu – že to jsou vaše vlastní rozhodnutí a skutky, co má vliv na váš životní směr. Ale naneštěstí to ovlivňujou i ostatní lidi, který do toho vašeho směru zasahujou, a někdy není ve vaší moci tomu zabránit. Možná právě proto jsem se vždycky tak uzavírala před světem – odříznout se a nepustit dovnitř žádnou osobu, potenciální situaci nebo možnost, který by mi mohly sebrat kontrolu. Úplně v pohodě si to přiznám. Ubožácký a sobecký volby jinejch už ovlivnily můj život až až. S čím v pohodě nejsem, je moje náhlá neschopnost pokračovat ve svý rozumný životní strategii, právě když to nejvíc potřebuju.

A důvod tohohle selhání stojí přímo přede mnou.

Známej pocit zrychlujícího se srdečního tepu mi prozradí všechno, co potřebuju vědět. Přitahuje mě – vážně mě přitahuje. Ale co tu dělá? Nesnáší moje kafe, a třebaže jsem dneska za celej den udělala nekonečný množství dokonalejch kafi, mám podezření, že teď se to změní.

Zase na mě jenom zírá. Měla bych být naštvaná, ale nejsem v pozici, abych se ho zeptala, na co to k čertu civí, protože já na něj zíráám úplně stejně. Předvádí svý obvyklej netečnej výraz. Umí se vůbec usmát? Má zkažený zuby? Vypadá, že je bude mít dokonalý. Všechno, co vidím, je dokonalý, a je mi jasný, že i to, co nevidím, na tom bude úplně stejně. Zase je oblečenej do trojdílnýho obleku, tentokrát námořnický modrýho, proti kterému vypadají jeho oči jasnější. Stejně perfektní a nóbl jako vždycky.

Měla bych něco říct. Je to hloupý, ale teprve když Sylvie rozrazí kuchyňské dveře a praští mě s nima do zad, vytrhne mě to z transu. „Och!“ vykřikne a přidrží mě, abych nespadla. Když neodpovídám ani nevyvinu žádný úsilí se pohnout, celá ustaraná si prohlíží můj překvapený obličej. Pak přesune pohled trochu doprava a poklesne jí brada. „Ou...“ zašeptá, pustí mě a očima těká mezi námi. „Já jenom... ehm... vysypu koše.“ A s tím odejde a nechá mě tam, abych ho obsloužila. Chci na ni zaječet, ať se vrátí, ale zase mám jazyk jako svázaný a jenom na něj civím jako cvok.

Opře se rukama o pult, nakloní se dopředu a ten pramen vlasů, co mu spadne do čela, odvede moje oči od jeho. „Trochu moc si mě prohlížíš,“ zamumlá.

„Ty mě taky,“ poukážu, když konečně najdu řeč. On si mě *vážně* prohlíží. „Moc se ti nedaří držet se dál.“

Můj postřeh ho nepobaví. „Kolik ti je?“ Pohled mu pomalu sklouzne po mým těle a pak se vrátí zase zpátky nahoru. Neodpovím, ale *zamračím se*, když mu obočí vyjede tázavě k čelu. „Na něco jsem se ptal.“

„Dvacet – čtyři,“ vyhrknu, přestože mu ve skutečnosti chci říct, aby se sakra staral o své.

„Máš někoho?“

„Ne.“ Svou rychlou odpovědí ohromím sebe samu. Vždycky, když o mě nějaký muž projevil zájem, tvrdila jsem, že mám vztah. Teď jako bych byla zakletá.

Zamyšleně přikývne. „Zeptáš se mě, co bych rád?“

Doufám, že tím myslí pití. Nebo nedoufám? Chce snad navázat tam, kde jsme přestali? Začínám si pohrávat se staromódním prstenem posázeným safíry, kterej dědeček kdysi koupil babče, což je obvyklej příznak toho, že mám nervy na pochodu. Už to budou skoro

na chlup tři roky, co mi ho bábi dala k jednadvacátejmu narozeninám, a od té doby si s ním vždycky hraju. „A co bys rád?“ Moje sebevědomí z pátečního večera je v trapu. Je ze mě troska.

Jeho pronikavý modrý oči trochu ztmavnou. „Dvojité americano, dva cukry, dolít jen do poloviny.“

Proniká mnou zklamání, což je k smíchu. A k smíchu je i to, že se vrátil potom, co prohlásil, že moje kafe je nejhorší, jaký kdy ochutnal. „Myslela jsem, že ti moje kafe nechutnalo.“

„Taky že ne.“ Odstrčí se od pultu. „Ale rád bych ti dal šanci to napravit, Livy.“

Vzplanou mi tváře.

„Chtěla bys to zkusit napravit?“ Tváří se jako nějaký hráč pokeru, tedy naprosto vážně.

Měla bych ze sebe vydolovat tu svoji drzou stránku, o který neustále mluví babča, a říct mu, kam přesně se má odebrat, ale zas tak usilovně se o to nesnažím. „Fajn,“ odpovím a otočím se k tý nebohý mašině, o který vím, že mě zase pošle ke dnu. Bezpochyby bych odvedla lepší práci, kdybych nebyla jak pod drobnohledem.

Za tichý modlitby, vyslaný kávovejm božstvům, začínám s první z těch dvou dávek a usilovně se soustředím na to, aby se mi zklidnil dech. Pracuju pomalu a pečlivě a je mi úplně fuk, jestli mi to zabere třeba celou noc. Jako hloupá si přeju, aby si tohle kafe vychutnal.

Koutkem oka zahlídnou Sylviiinu zvědavou hlavu nahlížet skrz lítačky a je mi jasný, že zoufale touží vědět, co se děje. Úplně cítím, jak se směje, dokonce i když to nevidím. Ocenila bych, kdyby vylezla ven a přerušila to trapný ticho. Někdo, kdo by mě uklidnil mluvením, by se mi hodil, ale zároveň *nechci*, aby to udělala. Chci s ním zůstat sama. Táhne mě to k němu a není nic, co bych s tím mohla dělat.

Když skončím, zavíčkuju kelímek a pořádně ho zkontroluju, než se otočím, abych mu ho podala. Opět se usadil na gauči a já si okamžitě uvědomím svoji chybu. Ještě to kafe ani neochutnal a já už to zase podělala.

Přimhouří své modré oči na papírový kelímek, ale stihnu promluvit dřív než on. „Chceš normální hrnek?“

„Vezmu si tenhle.“ Podívá se na mě. „Mohlo by to chutnat líp.“ Žádný úsměv, ale mám pocit, jako by se usmát chtěl.

Opatrně vykročím, i když nebezpečí vylití s tím víčkem fakt nehrozí, dojdu až k němu a podám mu ho. „Doufám, že ti bude chutnat.“

„To já taky,“ odpoví, vezme si ho a kývne hlavou k protější sedačce. „Sedni se ke mně.“ Sundá víčko a pomalu fouká do vroucího kafe. Ty našpulené rty jako by mě zvaly k polibku. Všechny jeho pohyby jsou pomalý – od mluvení až po foukání do horkýho kafe. Všechno má taky strašně promyšlený, což mě vede k myšlence, jaký by to mohlo ještě bejt. Je víc než krásnej, i když trochu odměřenej. Ženský se za ním musej otáčet, kam se hne.

Povytáhne obočí a znovu ukáže k protější pohovce. Nohy se mi pohnou samy od sebe a já si sedám. „Jaký je to kafe?“ zeptám se.

Pomalou usrkne ze svého americana a já ztuhnu a čekám, že ho vyplivne. Neudělá to. Pokývá hlavou, jakože ho schvaluje, a znovu se napije. Konečně se uvolním. Jako nějaký náně se mi uleví, že nevypadá znechuceně. Zvedne oči. „Možná sis všimla, že jsem tebou stejně tak fascinovaný.“

„Stejně tak?“ ptám se zmateně.

„Je dost zřejmé, že tě fascinují.“

To je ale arogantní vůl. „Předpokládám, že se to děje spoustě ženským,“ odseknu. „Zveš je všechny na kafe?“

„Ne, jenom tebe.“ Nakloní se blíž a pohled v jeho očích mi prakticky vezme dech. Nikdy jsem nebyla předmětem tak intenzivního soustředění. Je to prostě až moc.

Uhnu očima stranou, ale pak si na něco vzpomenu a přinutím se znova se střetnout s tou uhrančivostí. „Kdo byla ta žena na večírku?“ ptám se a ani trochu se za svoji zvědavost nestydím. On šel taky rovnou na věc a zeptal se mě, jestli jsem zadaná, takže mám veškerý právo vědět, jak je na tom on. Na nějakou obchodní partnerku vypadala až moc důvěrně známá. Nezadržuju dech, ale doufám, že je sám. Myšlenka, že by tenhle chlap byl volnej, je k smíchu a zrovna tak i skutečnost, že chci, aby byl – chci, aby byl k mání... pro mě.

„Pracovní záležitost,“ odpoví a opatrně mě sleduje. Jeho klidnej tón mě pohladí po rozpálený kůži.

„Ty nikoho nemáš?“ ujišťuju se, protože chci mít naprosto jasno, i když vlastně netuším, z jakýho důvodu. Ve skutečnosti přemýšlím, co to moje podvědomí plánuje, protože já nemám ponětí... natož abych měla obavy. A z tohohle bych *vážně* obavy mít měla.

„Nemám.“

„Dobře.“ To je všechno, co k tomu řeknu. Pořád na něj zírám a v duchu jáším nadšením.

Teď chci vědět, jak je starej. Vypadá zrale a pokaždý, když jsem ho viděla, měl na sobě prvotřídní oblečení, který přímo křičelo, že má peníze.

„Dobře,“ opáčí a já ho pozoruju, jak se znova napije kafe. Je jako zosobněný pokušení, co mě láká k... čemusi. „Ta káva mi chutnala,“ řekne, odloží kelímek, pootočí ho a pak se pomalu zvedne z pohovky. Zírám na něj, dokud si nepřipadám pod jeho pronikavým modrým pohledem, kterým na mě shlíží, jako malá holka.

„Odcházíš?“ vyhrknu šokovaně. O čem to celý bylo? Co vlastně chtěl?

Rozpacitě přešlápne a natáhne ke mně ruku. „Bylo mi potěšením tě potkat.“

„Už jsme se potkali,“ opravím ho. „Skoro jsi mě políbil, ale vykašlal ses na to.“

Ruka mu po těch ostrejch slovech trochu klesne, ale pak se sebere a znovu ji zvedne. „A tys pak odešla.“

Takže takhle to chce hrát? Není spokojenej, protože jsem to byla já, kdo ho tam nechal, takže mi to teď vrátí, aby měl poslední slovo? Napřáhne ke mně dlaň a já couvnu, příliš vyděšená, než abych se ho dotkla.

„Nemyslíš, že to tam mezi námi zajiskřilo?“ zeptá se tiše.

Vytřeštím oči. Víím, že to zajiskřilo, cítila jsem to. Jeho rejpanec do mě vlije trochu odvahy a já se natahuju, abych tu dlaň přijala. A je to tu zase. Jiskření. Ne nějaká elektřina, která by vyšlehla přes celý bistro a donutila nás zalapat po dechu nebo v šoku uskočit, ale něco tam je, a místo aby to proudilo ven, vystřelí to dovnitř. Proudí mi to celým tělem, přiměje to srdce, aby tlouklo rychleji, a rty se mi otevřou. Nechci ho pustit, ale on povolí sevření a pobídne mě, abych se odtáhla.

Pak se otočí a bez dalšího slova nebo pohledu, kterej by mi naznačil, že taky něco cítil, vyjde ven. Cítil něco? Co to bylo? A kdo je vlastně on? Zvednu dlaně k tvářím a divoce si je třu, snažím se do sebe dostat nějaký cit. Jsem jím tak strašně zaujatá, že sebevíc procházek městem nebo šití dek s babičkou mě nerozptýlí od míst, kde se mi právě teď potulujou myšlenky. Ne, po tomhle krátkým, ale poučným rozhovoru už mě nespasí nic. Po letech vyhejbání se mužům,

dokonce i těm slušnejm, zjišťuju, že mě to táhne k takovému, kterýho bych, jak se zdá, měla radši nechat na pokoji.

Ale ta přitažlivost – ta strašná přitažlivost.

Celej tejden jsem úplně mimo. Pokaždý, když se otevřou dveře bistra, ho vyhlížím. Ale vždycky je to někdo jinej. Za poslední čtyři dny chtělo deset chlapů vědět mé jméno, telefonní číslo nebo mi prostě řekli, že mám ohromující oči. A u každého jsem si přála, aby to byl Miller.

V jednom kole jsem připravovala jedno dokonalý kafe za druhým, a dokonce jsem v úterý roznášela pití na Delově dalším nóbl večírku v naději, že tam bude. Nebyl.

Vždycky jsem se snažila, aby byl můj život jednodušejší, ale teď prahnu po komplikaci – vysoký, tmavovlasý, záhadný komplikaci.

Je sobota a Gregory se ke mně přilepil na procházku po královských parcích. Ví, že se mi něco honí hlavou, a jak se vlečeme prostředkem Green Parku směrem k Buckinghamskému paláci, kope do hromad spadányho listí. Chce se na to zeptat a mně je jasný, že už to moc dlouho nevydrží. Veškerou konverzaci obstaral on, zatímco já mu vracela jen jednoslovný odpovědi. Ale už před tím nehodlám dál utíkat. Je naprosto evidentní, že jsem duchem nepřítomná, a asi bych se pravděpodobně mohla přinutit, abych předstírala svůj obvyklý já, ale mám pocit, že už ani nechci. Myslím, že *chci*, aby na mě Gregory zatlačil a já se s ním mohla o tu věc s Millerem podělit.

„Někoho jsem potkala.“ Ta slova mi vylítnou z pusy a přeruší příjemný ticho, který mezi náma panovalo. Gregory vypadá šokovaně, což je v pořádku, protože já jsem z toho taky mimo.

„Koho?“ zeptá se a zatáhne mě za ruku, abych zastavila.

„Nevím.“ Pokrčím rameny, sednu si na trávník a šťourám se ve spadáným listí. „Párkrát se objevil v bistru a taky na jednom galavečeru, kde jsem obsluhovala.“

Gregory se ke mně přidá a jeho pěkněj obličej se roztáhne v širokým úsměvu.

„Na Olivii Taylorovou zapůsobil nějaký muž?“

„Jo, na Olivii Taylorovou rozhodně zapůsobil nějaký muž.“

Je to taková úleva, s někým se o to podělit. „Nemůžu na něj přestat myslet,“ přiznám se.

„Ach!“ Gregory rozhodí ruce do vzduchu. „Je žhavej?“

„Až to bolí,“ usměju se. „Má ty nejúžasnější oči. Modrý jako nebe.“

„Chci vědět úplně všechno,“ prohlásí Gregory.

„Nic dalšího už není.“

„No, co třeba říkal?“

„Ptal se, jestli někoho mám.“ Snažím se, aby to znělo nenuceně, ale je mi jasný, co přijde.

Vytréští oči a nakloní se dopředu. „A cos mu řekla?“

„Že ne.“

„No konečně!“ zaskřehotá. „Panebože, díky, že se to konečně stalo!“

„Gregory!“ okřiknu ho, ale taky si nemůžu pomoci a směju se. Má pravdu, *stalo* se to, a stalo se pořádně.

„Ach, Livy.“ Narovná se a najednou vypadá naprosto vážně. „Ani nevíš, jak dlouho jsem na tohle čekal. Musím ho vidět.“

Odfrknu si a přehodím si vlasy přes rameno. „No, tak to asi nepůjde. Objevuje se zničehonic a mizí ještě rychlejc.“

„Jak je starej?“ Takový nadšení jsem v Gregoryho tváři nikdy předtím neviděla. Rozjasnila jsem mu den – možná celý měsíc, nebo do-

konce rok. Neúnavně se mě snažil tahat po barech, dokonce i do hetero barů, pokud to znamenalo, že se přidám. Gregory figuruje v mém životě osm let. Není to moc, ale občas se zdá, jako by to byla věčnost. Ve škole byl hvězda, všechny holky z něj padaly do mdlob a on s nima vesele randil, ale měl svoje malé tajemství – tajemství, který z něj udělalo vyvrhele, jakmile se provalilo. Ten úžasnej kluk byl teplej. Nebo osmdesátiprocentní gay, jak Gregory vždycky prohlašuje. Naše přátelství začalo, když jsem ho našla v přístřešku na kola, na kaši zmlácenýho jeho spolužákama z vejšky.

„Myslím, že kolem třiceti, ale vypadá starší. Víš, hodně zrale. Vždycky nosí hodně drahý obleky.“

„Skvělý.“ Zamne si ruce. „Jméno?“

„M.,“ špitnu.

„M.?“ Gregory zkríví obličej v nesouhlasným šklebu. „Kdo jako je? Šéfová Jamese Bonda?“

Vybuchnu smíchy a řehtám se, zatímco můj kamarád tomu přihlíží a čeká na potvrzení, že můj objev má jméno delší než jedno písmeno abecedy. „Podepsal se jenom M.“

„Podepsal?“ Je čím dál zmatenější a taky se čím dál víc mračí. Nejsem si jistá, jestli bych mu měla tohle prozradit.

„Nechutnalo mu moje kafe a rozhodl se mi to napsat na ubrousek. Podepsal se písmenem *M.*, ale od té doby už jsem zjistila, že se jmenuje Miller.“

„Ách, to je tak sexy! Ale ta drzost!“ Tváří se úplně stejně šokovaně jako tenkrát já, ale pak zvážní a přimhouří na mě oči. „A jak ses kvůli tomu cítila?“

„Divně,“ odpovím bez rozmýšlení, a nezůstane jen u toho. „Vztekle, podrážděně a jako pitomá nána.“

Teď už se Gregory usmívá. „Takže tě to dostalo?“ ptá se. „Vyšilovalas trochu?“

„Jo!“ vydechnu rozhořčeně. „Byla jsem fakt vytočená.“

„Ach můj bože! Už teď ho miluju.“ Postaví se a podá mi ruce, aby mě zvedl. „Vsadím se, že je do tebe celej udělanej, jako většina chlapů na celý týhle zeměkouli.“

Chopím se jeho ruky a nechám se vytáhnout na nohy. „Všichni ne.“ Vzpomenu si na těch pár slov, co jsme si vyměnili, a povzdechnu si; zvlášť pak nad jednou větou: *jsem tebou stejně tak fascinovaný*. Znamená to, že ho přitahuju?

„Věř mi. Jsou.“

Najednou jsem celá žhavá mu to všechno vyklopit a vidět, co to s ním udělá. „Byla jsem jen milimetr od jeho rtů.“

Gregory se ostře nadechne. „Jak to myslíš?“ Narovná se v ramenou a přimhouří na mě oči. „Vycouvalas?“

„Ne, to já tlačila na pilu.“ Dokonce se ani nestydím. „Řekl, že tohle nemůže, a nechal mě v kabině, a já si přišla jako naprostej idiot.“

„Mělas vztek?“

„Strašnej.“

„Jo!“ Spráskne ruce a najednou mě strhne do objetí. „Tohle je dobrý. Řekni mi víc.“

Vypadne to ze mě celý – upuštěný šampaňský, Millerova „obchodní partnerka“ i způsob, jakým za mnou potom přišel, jen aby mě odradil.

Když skončím, Gregory udělá jenom zamyšlený hm. Není to reakce, jakou jsem čekala nebo jakou bych chtěla slyšet. „Je to hráč. To není ten pravej chlap pro tebe, Livy. Zapomeň na něj.“

Jsem v šoku a to, jak se od něj rychle odtáhnou zároveň s vyčítavým pohledem, mu řekne, v jak velkým. „Zapomeň! Zbláznil ses? To, jak se

na mě díval, Gregory – chci, aby se tak na mě někdo díval už po zbytek života.“ Krátce se odmlčím. „On.“

„Ach, holka moje.“

Povzdechnu si. „Já vím.“

„Potřebuješ rozptýlit,“ prohlásí a podívá se dolů na mý oranžový konversky. „Tak jakou barvu koupíme dneska?“

Rozzáří se mi oči. „Dole na Carnaby Street jsem viděla jedny nebesky modrý.“

„Nebesky modrý, jo?“ Obejme mě kolem ramen a společně vyrazíme směrem ke stanici metra. „No nekecej.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Konečně se Sylvií odcházíme z bistra. Zatímco ona zamyká, já táhnu pytel s odpadkami do boční uličky a házím ho do kontejneru.

„Hodlám se na celou věčnost naložit do vany,“ prohodí Sylvie, zavěsí se do mě a společně vyrážíme k domovu. „A zapálím si svíčky.“

„Ty dneska večer nikam nejdeš?“ ptám se.

„Ne. Pondělky stojí za prd, ale středeční večery jsou bomba. Měla bys někdy přijít.“ Hnědý oči jí významně zazáří, ale okamžitě pohasnou, když si všimne, jak vrtím hlavou.

„Proč ne?“

„Já nepiju.“ Přecházíme ulici, uskakuje před autama a proplejtáme se dopravní špičkou. Nakonec si vysloužíme zatroubení, že jsme nešly po přechodu.

„Naser si!“ zařve Sylvie a přitáhne k nám miliony pohledů.

„Sylvie!“ strhnu ji ze silnice rudá hanbou.

Rozesměje se a vztyčí na řidiče prostředníček. „Proč nepiješ?“

„Nevěřím si.“ Překvapí mě, že mi to vůbec vyletí z pusy, a očividně to šokuje i Sylvii, protože se po mně nevěřičně podívá... a pak se uculí.

„Myslím, že opilá Livy by se mi líbila.“

Nesouhlasně si odfrknu. „Ta je moje,“ ukážu na autobusovou zastávku a vlezu do silnice, abych se dostala na druhou stranu.

„Uvidíme se zítra.“ Natáhne se, aby mi dala pusku na tvář, a obě uskočíme, když na nás zase někdo zatroubí. Já toho netrpělivýho idiota ignoruju, ale Sylvie ne.

„Do prdele! Co to s těma lidma je?“ zařve. „Ani jsme tomu tvýmu přepychovému AMG nestály v cestě, ty měďourofilskej buzíku!“ Vykročí směrem k autu, zrovna když se okýnko spolujezdce začíná stahovat dolů. Cítím, že něco visí ve vzduchu. Nakloní se k němu.

„Nauč se kurva ří-“ Zarazí se v půlce slova a se žádama rovnýma jako pravítko se od černýho mercedesu odtáhne.

Zvědavě se skloním, abych zjistila, co ji to umlčelo, a když poznám řidiče, srdce mi několikrát vynechá.

„Livy.“ Sylviin hlas je v tom kraválu silničního provozu a klaksonů sotva slyšet. Ustoupí dál od vozovky. „Myslím, že asi troubil na tebe.“

Pořád jsem napůl v předklonu a očima tčkám od Sylvie zpátky k autu, kde si sedí on, pohodlně opřenej, uvolněnej, s jednou rukou nenuceně položenou na volantu. „Nastup,“ přikáže stručně.

Je mi jasný, že do toho auta nastoupím, takže nemám páru, proč se dívám na Sylvii, aby mi poradila. Vrtí hlavou. „Livy, já bych to nedělala. Neznáš ho.“

Narovnám se a otevřu pusku, ale nic ze mě nevypadne. Má pravdu a já rozpolceně znova střelím očima od auta k nový kamarádce. Nejsem lehkomyšlná ani hloupá – to už jsem se odnaučila hodně dávno –, i když ty myšlenky, který mi zrovna teď běží hlavou, se od toho hodně liší. Nevím, jak dlouho tam jenom stojím a přemýšlím, ale z myšlenek mě vytrhnou otvírající se dveře u řidiče. Vystoupí, obejde mercedes, popadne mě za loket a otevře dveře u spolujezdce.

„Hej!“ Sylvie se mě snaží vymanit z jeho sevření. „Co si k čertu myslíte, že děláte?“

Strčí mě na sedačku a pak se otočí k ohromený Sylvii. „Jen si s ní chci promluvit.“ Vytáhne z náprsní kapsy pero a kus papíru, něco na něj naškrábe a podá to Sylvii. „Tohle je moje číslo. Vytočte ho.“

„Cože?“ Sylvie mu vytrhne papír z ruky a přelítne ho očima.

„Vytočte to číslo.“

Zpraží ho vyčítavým pohledem, vytáhne z kabelky telefon a vyťuká číslo. Mobil začne vyzvánět a on vytáhne z kapsy iPhone a podá mi ho.

„Teď máte můj telefon. Zavolejte jí a zvedne to.“

„Mohla bych zavolat na její,“ utře ho a típne to. „Co to k čertu dokazuje? Můžete jí ho sebrat, jakmile odsud vypadnete.“

„Pak myslím, že máte jen moje slovo.“ Zabouchne za mnou dveře, obejde auto a nechá Sylvii stát s otevřenou pusou na chodníku.

Měla bych z toho auta vyskočit, ale neudělám to. Měla bych protestovat a nadávat mu, jenže nic z toho se nestane. Místo toho se zadívám na svoji kamarádku a zvednu iPhone, kterej mi Miller právě podal. Měla pravdu, tohle nic nedokazuje, přesto mě to neodradí od spáchání něčeho neuvěřitelně pitomýho – ale já se ho stejně nebojím. Není pro mě hrozbou, jediné snad pro moje srdce.

Kolem nás začíná troubit čím dál víc aut a on vklouzne do kabiny a beze slova spěšně vyjede od obrubníku. Nejsem nervózní. Sice jsem byla prakticky unesená z rušný londýnský ulice, ale že by se mi svíral žaludek panikou, to ne. Spíš se chvěje něčím jiným. Pokradmu ho sleduju a prohlížím si jeho tmavej oblek i ohromující profil. V uzavřeným prostoru kolem nás panuje ticho, ale něco jako by tu promlouvalo. A není to ani Miller, ani já. Je to touha. A říká mi, že dneska zažiju něco, co mi otřese životem v základech. Chci vědět, kam mě to veze, chci vědět, o čem to chce mluvit, ale ani to mě nepřiměje se zeptat

a on stejně nevypadá, že by mi poskytl okamžitou odpověď, takže se pohodlně opřu v koženém sedadle a zůstanu zticha. Zapne stereo a já najednou udiveně poslouchám „Boulevard of Broken Dreams“ od Green Day, nahrávku, kterou bych si s tímhle záhadných mužem nikdy nespojovala.

Sedíme v autě už dobrou půlhodinu, poskakujeme v dopravní špičce, dokud nezajede do nějakých podzemních garáží. Vypadá, že o něčem usilovně přemýšlí. Vypne motor a párkrát poklepe rukama na volant, pak vystoupí a obejde auto. Otevře dveře, vyhledá mé oči, a když ke mně natáhne ruku, znovu mě uklidňuje pohledem. „Podej mi ruku.“

Moje reakce je automatická. Zvednu paži, abych se ho chytila, a vyhrabu z auta. Jakmile se ho dotknu, vychutnávám si to podvědomý jiskření, který na mě zaútočí. Pokaždý je to ještě neuvěřitelnější.

„A je to tu zase,“ mumlá si pro sebe a přehmátne, aby mě mohl líp chytit. Taky to cítí. „Podej mi svou tašku.“

Okamžitě mu podám kabelu. Nemůžu říct, že bych to udělala dobrovolně, spíš o tom ani nepřemýšlím. Jedu na autopilota.

„Máš můj telefon?“ ptá se a zlehka kopnutím zavře dveře mercedesu. Pak mě nasměruje ke schodišti.

„Jo,“ zvednu ho.

„Zavolej své přítelkyni a řekni jí, že jsi u mě doma.“ Otevře dveře. „A zavolej komukoliv dalšímu, kdo by si o tebe mohl dělat starosti.“

Nemůžu dělat nic jiného než jít za ním, protože mě pořád drží za ruku, ale stoupá do schodů pomalu a nechává mě telefonovat. „Měla bych volat ze svého telefonu,“ prohodím, když se potýkám s jeho iPhonem. Kdyby moje všetečná bábi zmerčila na displeji cizí číslo, začala by se ptát – na věci, na který odpovídat nechci, a dokonce ani nevím, co bych řekla.

„To je na tobě.“ Pokrčí rameny a dál mě táhne za sebou nahoru. Když míjíme třetí podlaží, začínají mě pálit lejtka a s otevřenou pusou lapám po dechu, abych do svých unavených plic dostala nějaký vzduch.

„Ve kterém patře bydlíš?“ zeptám se sípavě a stydím se za svoji mizernou kondičku. Chodím hodně, ale rozhodně nepořádám takovýchle vejšlapy do schodů.

„V desátém,“ utrousí nenuceně přes rameno. Z vyhlídky na šest dalších pater mi splasknou plíce a nohy mi vypovědí službu.

„Tady nejsou výtahy?“

„Jsou.“

„Tak proč...“ Dech mi stačí už jen na jedno zajíknutí, který ze mě taky vymáčkne, když mě zničehonic zvedne a táhne mě dál. Nemám jinou možnost než mu viset přes rameno a nějak mi to připadá i správný. Rozhodně si tu jeho blízkost užívám všemi smysly.

Nakonec jsme v desátém patře, a když projdeme dveřma do prázdný chodby, postaví mě na nohy a strčí klíč do lesklejších černých dveří. „Až po tobě.“ Ustoupí stranou a pokyne mi, abych vešla. Bez rozmýšlení, námitek nebo otázky, proč mě sem vlastně vzal, ho poslechnu.

Položí mi svou teplou a uklidňující dlaň zezadu na krk a společně se vydáváme kolem obrovského kulatého stolu do další chodby v ohromném mramorovém prostoru, s klenutým stropem a kolosálníma uměleckejma kouskama, kam se podíváš, všechny s námětama londýnský architektury. Není to velikost toho bytu nebo záplava světlého mramoru, co mě unáší. Jsou to ty obrazy – je jich šest, všechny pečlivě zavěšený na speciálně vybraných místech, kde se dají nejlíp obdivovat. Nejsou typický ani tradiční; jsou abstraktní a nutí vás přimhouřit oči, abyste viděli, co přesně na nich je. Jenže já ty budovy a památníky

znám až moc dobře, a jak se rozhlížím kolem sebe, bez nejmenších problémů je všechny poznávám.

Jemně mě vede ke smetanově bílému koženýmu gauči, největšímu, jakej jsem kdy viděla. „Posad se.“ Postrčí mě kupředu a kabelku položí vedle mě. „Zavolej své kamarádce,“ říká a já vytáhnu telefon, zatímco on kráčí k velké skřínce na likéry z ořechového dřeva, vytáhne sklenku a naplní ji tmavou tekutinou.

Vytočím Sylviino číslo, zazvoní to jenom jednou a hned mi do ucha zazní její ustaranej hlas. „Livy?“

„To jsem já,“ řeknu tiše a sleduju, jak se otáčí, opírá se o dřevěnou desku a pomalu upíjí ze své sklenice.

„Kde seš?“ Zní to, jako by si byla zaběhat. Má trochu zadejchanej hlas.

„U něj doma. Jsem v pořádku.“ Cítím se trapně, že to říkám, zatímco on mě tak upřeně pozoruje, ale před jeho ocelovým pohledem není úniku.

„Kdo si do prdele myslí, že je?“ ptá se Sylvie nevěřičně. „A ty jsi úplně blbá, žes s ním jela, Livy. Na cos myslela?“

„Já nevím,“ odpovím upřímně, protože to fakt nevím. Nechala jsem ho, aby mě popadl, strčil do svého auta a vzal do cizího bytu. Jsem vážně úplně blbá. Jenže i teď, když poslouchám ty její pominutý výlevy a on se na mě bez výrazu dívá, mě to pořád nijak neděsí.

„Ježíši,“ odfrkne si. „Co děláte? O čem mluvíte? Co vůbec chce?“

„Nevím.“ Pozoruju ho a on mi to oplácí. Znova se pomalu napije.

„Nevíš toho nějak sakra moc, ne?“ zkritizuje mě a zadejchanej hlas se jí pomalu zklidňuje.

„Přesně,“ přiznám. „Zavolám ti, až se dostanu domů.“

„To bys měla,“ zazní ve sluchátku výhrůžně. „Jestli se neozveš do půlnoci, volám policii. Mám jeho poznávačku.“

Usměju se a v duchu oceňuju její starost, ale hluboko uvnitř vím, že je zbytečná. Nechce mi ublížit. „Zavolám ti,“ ujistím ji.

„To rozhodně udělej.“ Pořád je našťvaná. „A buď opatrná,“ dodá jemněji.

„Dobře.“ Zavěším a okamžitě vytočím další číslo. Nemůžu se dočkat, až to vyřídím a konečně se dozvím, proč mě sem vzal. Rozhovor s babčou netrvá dlouho. Je štěstím bez sebe, když jí sdělím, že si zajdu s pár lidma z práce na kafe, přesně jak jsem čekala.

Rozloučím se a položím oba telefony na obrovské nízké skleněné stůl před sebou. Začnu si pohrávat prstýnkem a přemýšlím, co říct. Zatím tu na sebe jenom zíráme, on se občas napije a já se jenom ztrácím v jeho opojným pohledu.

„Chtěla bys něco k pití?“ zeptá se. „Víno, brandy?“

Zavrtím hlavou.

„Vodku?“

„Ne.“ Alkohol je moje slabost, o který nepotřebuje vědět, i když si nemyslím, že bych s tímhle chlapem potřebovala alkohol, abych ztratila hlavu. „Proč jsem tady?“ položím nakonec tu jedinou podstatnou otázku. Myslím, že to vím, ale potřebuju, aby to řekl nahlas.

Zamyšleně poklepe prsty o stěnu sklenky, pak se odstrčí od sekretáře a pomalu kráčí v celý svý výšce ke mně. Rozepne si sako a sedne si na stůl přede mě, opatrně odloží pití a přeruší náš pohled, aby se podíval, kam ho položil. Trochu ho posune a přemístí i oba mobily. Srdce mi bije jako splašený a nabírá ještě větší rychlost, když se ke mně otočí čelem, chytne mě pod kolena a pobídne mě, abych se posunula na gauči dopředu, dokud mezi námi nezbyvá jen pár centimetrů. Nic neříká a já taky ne. Náš přerývaný dech se sráží mezi našimi zavřenými ústy a říká všechno, co je potřeba říct. Oba praskáme ve švech touhou.